

FLEGMA II.

2015/2016

IZDALA IN ZALOŽILA

Gimnazija Ravne na Koroškem

Na gradu 4

2390 Ravne na Koroškem

GLAVNA IN ODGOVORNA UREDNICA

Lucija Mirkac (luci.m97@gmail.com)

UREDNIŠKI ODBOR

Zala Jeromel

Ana Mačič Kotnik

Lucija Mirkac

Tadej Mirkac

Živa Poberžnik

LEKTORJA IN MENTORJA

Mira Razdevšek, prof.

Miran Kodrin, prof.

PRIPRAVA BESEDIL

Natalija Pečovnik, prof.

OBLIKOVANJE IN GRAFIČNA PRIPRAVA

Lucija Mirkac

AVTORICA NASLOVNE STRANI

Lucija Mirkac

AVTOR NASLOVNE FOTOGRAFIJE

Luka Kotnik

TISK

Gimnazija Ravne na Koroškem

NAKLADA

100 izvodov

LETO IZDAJE

Maj, 2016

DRAGE DIJAKINJE, DIJAKI, SPOŠTOVANE PROFESORICE, PROFESORJI!

Misel o času je lepa, a strašna. In bom kar iskrena: sama do nje gojim kar strahospoštovanje in kot nepoboljšljiv nostalgik si ne morem kaj, da se ne bi čudila, kako hitro je teh nekaj mesecev zdrvelo mimo nas, nas nekatere odložilo na križpotjih, kjer se bodo naše poti razšle, spet druge pa na postajah, kjer se boste jeseni spet zbrali.

In vendar moram reči, da si nisem nikoli mislila, da bom morala v glavi tako hitro iskati besede slovesa, toliko je še stvari, ki bi jih lahko skupaj naredili, toliko je še idej, ki bi jih lahko spravili na papir.

In verjamem, da jih imate tudi vi.

Skupaj smo preživeli štiri leta in iskali misli, ki bi bile papirju všečne, iskali smo novo, sveže, lepo, dobro, bili smo skupaj, se učili delati, počivati, truditi se in uživati sadove dela.

Zdaj boste naprej iskali misli, ki bi bile papirju všečne, iskali boste novo, sveže, lepo, dobro, skupaj boste, se učili delati, počivati, truditi se in uživati sadove dela.

Meni bo ostal lep spomin, vam ostane še nezgrajeno in nedokončano, ki morda ne bo nikoli dokončano, a bo vselej ostal izziv.

Dobro se je iskati, tudi ko vemo, da se ne bomo nikoli povsem našli, v svetu ostajajo le približki in moje življenje zadnja štiri leta je bil čudovit približek temu, kar sem.

Rada bi se vam zahvalila, pa se mi zdi, da ne najdem besed, rekla bi le, da smo toliko pridobili, da tega ne bo nikoli moč prešteti. Učili smo se drug od drugega in preivali misli in izkušnje, izmed katerih so nekatere ostale in se naselile v nas, spet druge pa so stekle mimo, še išoč pravo obliko.

Dobro je, kar smo delali, dobro je, kar še zmeraj delamo, in prav zato bi se vam rada vsem sodelavcem in sodelavkam, profesorjem in profesoricam, bralcem in bralkam zahvalila.

Obenem bi vam, da se vse ne bo vrtelo okoli mene, zaželela prijetne in sproščujoče počitnice, upam, da polne oblike in sporočila, polne besed.

Verjamem, da vas jeseni, ko se boste morda povsem enaki, morda malo spremenjeni, vračali na te iste hodnike, v te iste učilnice, čaka veliko novih izzivov na vseh področjih, pa tudi veliko dobrih prispevkov, člankov in pesmi, ki bodo polnile strani Flegme.

Kar se mene tiče, me je Flegma po malem res spremenila in veliko sem se naučila od nje – če ne kaj drugega, sem postala (vsaj malo) bolj »flegma«. ☺ To si štejem kot velik kapital.

Kar pa bi vam predvsem rada zaželela, je, da veliko mislite. Tehtajte, razmišljajte, iščite, bodite čuječni, budni in se nikoli ne ustavite, ker je vse to gonilo tistega pravega in dobrega napredka, zaradi katerega se čas sploh vrti. Peščeno uro obrnemo, a če nismo iskalci, v posodico teče praznina in bistvo se izgubi nekje na poti.

Poskušajte odložiti ta oklep pasivnosti in masko brezvoljnosti, ki še dodatno megli tako ali tako nikoli doseženi horizont ter nas pretkano obrača proč od njega, in vse se bo po malem spremenilo in postalo drugačno, boljše. Vendar je v svetu pač tako, da se vse, še tako velike palače, gradijo korak za korakom, opeka za opeko. Prvi korak pa je naš.

Želim vam prijetno branje, lep zaključek šolskega leta in sonca polne počitnice, z vsem tem pa se vam še enkrat zahvaljujem ter se od vas poslavljam,

ALICA V ČUDEŽNI DEŽELI

Foto: splet

Dijaki prvih letnikov smo se v petek, 22. januarja, po pouku namesto domov odpravili v gledališče. Z avtobusi smo se ob 15.00 uri odpeljali izpred bazena proti Mariboru. Dijaki II. gimnazije v Mariboru imajo svojo dramsko skupino, ki se imenuje English Student Theatre. Ogledali smo si njihov muzikal z naslovom Alice in Wonderland.

Alica v čudežno deželo zvabi zajček, kjer se sreča z živalmi, bitji in predmeti, ki imajo človeške lastnosti. Vsem je skupno to, da so malce prismuknjeni. Tako Alica spozna norega Klobučarja, mačko Režalko, Rdečo kraljico, ki seka glave, raztreseno Belo kraljico, nora dvojčka, ježke, karte in še koga. Alica preko nesmisla čudežne dežele išče smisel v človeškem življenju. Skozi potovanje se spreminja, odkriva in nas vedno znova opominja, da nikoli ne smemo do konca odrasti.

Ana Mačič Kotnik, 1. a

»Muzikal mi je bil zelo všeč, predvsem plesne točke. Vsi noro dobro pojejo in nekateri izmed njih tudi noro dobro izgledajo. Bil je dobro preživet petkov večer.«

- Lea Kadiš, 1. a

»Všeč so mi bile pevske točke, saj so samo zgodbo le popestrile, prav tako mi je bil všeč edinstven prikaz dogajanja in napeto vzdušje skozi vso predstavo.«

-Lara Čas, 1. b

»Najbolj od vsega mi je bila všeč glasba in njihovi odbiti plesni gibi.«

-Julija Štumberger, 1. a

»Muzikal je bil zelo zabaven, čeprav na trenutke malo »čudaški«, vendar prav v tem je smisel in čar Alice v čudežni deželi.«

- Aljaž Mesner, 1. a

TISOČ IN ENA NOČ ALI TISOČ IN EN VZDIH

Naslov: Tisoč in ena noč

Režija: Ivana Djilas

Premiera: 1. 3. 2016

V Mestnem gledališču Ljubljana smo si gimnazijski fazani pred približno tednom dni ogledali muzikal, kateremu bi po mojem mnenju lahko tudi pripisali naziv gledališke predstave, saj je bil večji del predstave zrecitiran kot zapet.

Zgodba se odvija na Bližnjem vzhodu in obsega vrsto pripovedi o magiji, spolnosti, sanjah ter letečih preprogah, ki jih je vezirjeva hčerka Šeherezada pripovedovala sultanu z namenom, da ji bi prizanesel še eno noč pred njeno usmrčitvijo.

Najprej bi rada pohvalila avtorja glasbe ter vodjo muzikala Boštjana Gombača, ki me je do viška impresioniral z glasbenimi vložki, saj so bili izjemno dodelani ter se odlično skladali s pripovedovanimi zgodbami. Seveda pa je treba tudi pohvaliti glasbenike, brez katerih najboljšega dela predstave sploh ne bi bilo.

Več kritike pa bi lahko posvetili večjemu delu predstave, saj je bila v večini dolgočasna ter pomanjkljivo predstavljena. Na nezanimiv način pripovedovane zgodbe so bile predolge, kar je povzročilo, da se je predstava zdela dolga štiri, ne pa le dve uri in petnajst minut. Proti koncu so na pol speče gledalce najverjetneje želeli prebuditi, saj so zgodbo o Alibabi ter štiridesetih razbojnikih popestrili, aktualizirali ter predstavili z rapom. Ker sama poslušam to zvrst glasbe, sem bila zgrožena nad nadvse slabo prezentacijo, ki je zasenčila pravi pomen omenjene glasbene zvrsti.

Med drugim so tudi omenili predsednikovo opazko, ki je bila lansko leto razglašena za najbolj seksistično izjavo, za katero se je moral predsednik tudi opravičiti. Po mojem mnenju je bilo to dejanje nepotrebno, kljub temu pa je nasmejalo del občinstva, ki so se izkazali za dovolj izobraženo, da so razumeli šalo.

Muzikal ni izpolnil mojih pričakovanj, saj sem domnevala, da bo ljubljansko gledališče pripravilo veliko več, kot na koncu je.

Tisa Praprotnik, 1. b

1001 NOČ

V sredo smo si ogledali gledališko predstavo, vendar po »igri«, ki sem jo videla, lahko le sklepam, da to ni bila nikakršna gledališka predstava, ampak zgolj neke vrste pripovedni muzikal.

Besedilo predstave Tisoč in ena noč dejansko sestavlja izbor zgodb iz zbirke, ki je dopolnjen z nekaj pesmimi. Vsako izmed zgodb iz Tisoč in ene noči pripoveduje druga Šeherezada - druga igralka oziroma igralec. Občasno zapojejo tudi kakšno pesem, poleg tega pa je to tudi vse. Precej neizvirno in nedomišljeno.

Pa začnimo, kjer se začetni mora. Pri začetku. Boris Ostan stopi na oder in reče:

»Pozdravljeni!«

To pa mi res ni šlo v glavo. Zakaj nas igralec na odru pozdravlja? Mislila sem, da bo pred igro kakšen predgovor ali zahvala, vendar ko je Ostan pričel s pripovedovanjem, mi je bilo vse jasno, igralec na odru nas je pozdravil. Res je, da nisem poznavalka gledališča, in ne vem, ali je to v navadi, da se občinstvo pozdravi, vendar mi je bilo to zelo čudno in mi je že na začetku o predstavi podalo neko mnenje.

Ko sem že omenjala igralce in igralko, moram dodati, da mi je najbolj stopil v oči Gregor Čušin. S svojim nadvse otročjim, vendar še vedno na humoren način, nam razumljivim obnašanjem je v dvorano prinesel val smeha, ki se je le stopnjeval. Mislim, da mu je pripoved o pritlikavem grbavcu pisana na kožo. Pokazal nam je, da se res lahko vživiš v nekaj kar pripoveduješ, tako smo se zaradi njega v ta del vživeli tudi mi. Tukaj so seveda še drugi dejavniki, ne le dobro odigran Gregorjev del, pač pa tudi naše poznavanje zgodbe, njene vsebine. Vendar, da ne bom preveč kritična, bom dejala: »Gregor je dobro odigral svoj odlomek!«

Na odru pa so poleg Šeherezade stali tudi glasbeniki. Eden izmed njih je igral na glasbilo, za katerega mislim, da ga poznamo vsi, vendar ga večina od nas še ni slišalo v živo. To je bil gong, ki je v »igri« bil zelo pomemben, predstava brez njega ne bi bila takšna, kot je bila. Gong je namreč stopnjeval napetost, kjer se je stopnjevatni dalo, in umiril stvari, kjer je stopnjevanje svojo mejo že prekoračilo. Na sredini predstave pa je udaril nanj in naznanil odmor. Zelo domiselno.

Ko sem pa že pri domiselnosti, ki jo je sicer v tej predstavi bolj malo, ne morem mimo: »To mi deli, miška!«. Več kot očitno je bilo to norčevanje iz našega predsednika Boruta Pahorja. Res, da nas je nasmejalo, no, vsaj mene, vendar se s temo nikakor, ampak res nikakor ni ujemalo.

Dve uri smo spremljali v črno odete postave, ki se gibajo po puščavi, in pri tem pogosto izvajali tudi gibe, ki so bolj podobni gibom pri karateju kot pa nekakšnemu arabskemu plesu. S tem imam v mislih predvsem spust po sipini navzdol in nesimetrično kriljenje z rokami. Predstava naj bi bila napisana z namenom, da se lažje soočimo z dogodki, ki so se v zadnjem letu zgodili, vendar je taka uprizoritev Arabcev oziroma da ne bom izpostavljanja le enega naroda, jih bom poimenovala ljudi z vzhoda, zelo nestrpna. Prikažejo jih kot osebe, ki živijo v puščavi, uporabljajo vodne pipe in izvajajo čudne karate gibe. Sporno pa je predvsem pri zadnji zgodbi, ki govori o begunski krizi. Ustvarjalci predstave so s tem nas ne le naučili, da ljudje z vzhoda krilijo z rokami, kadar plešejo, ampak so nas na nek način privedli do tega, da mi te ljudi še bolj diskriminiramo. S tem mislim predvsem na puščavo, kajenje pipe... Mi, mladi, si lahko v naših glavah vzhodni svet predstavljamo točno tako, kot so nam ga zaigrali.

In mislim, da to ni bil njihov namen.

Pa sem že pri zadnjem delu naše predstave, torej zadnji zgodbi. Moram dodati, da ni bilo tistega »bum«, ki ga pričakuješ pri vsaki predstavi – udaren konec. Verjetno so ga s to zgodbo o begunki, ki ji uspe priti na drugo stran, in usodo, ki se poigrava z njo, želeli ustvariti, vendar jim na žalost ni uspelo. Sama bi na njihovem mestu na konec rajši dala rap vložek ali pa Gregorjevega grbavca. Tako kot se predstava konča, tako nam bo ostala v spominu. Četudi je predstava dve uri dolgočasna in enolična, če se konča udarno in je prisoten tisti bum, ki ga kot gledalec čakaš, ti bo predstava vseč, ne glede na dolgočasni dve uri. In če se ta konča še dolgočasneje, kot pa je bila, ti predstava nikakor ne bo vseč, četudi sta mogoče vmes bili dve točki, ki sta tvoje zanimanje dvignili iz štiri na osem, bo predstava pri tebi ostala kot dolgočasen sredin popoldne.

Ana Mačič Kotnik, 1. a

Foto: splet

Tisoč in ena Šeherezada

Tisoč in ena noč

režija: Ivana Djilas

MGL, 6.4.2016

Ob besedah "tisoč in ena noč" takoj pomislimo na najobširnejšo zbirko ljudskega pripovedništva, ki spada v zlato dobo islamske civilizacije. Okvirna pripoved govori o Šeherezadi, nevesti sultana Šahriarja, ki vsako noč pripoveduje zgodbe, da bi se rešila smrti.

Nov muzikal Mestnega gledališča ljubljanskega se začne s tišino in pogledi med gledalci in igralci. Nato se zasliši prva skladba Boštjana Gombača, ki vse takoj odpelje na Bližnji vzhod. Tako se začne pripovedovalski muzikal v režiji Ivane Djilas. Poleg igralske zasedbe je bil na odru še trio glasbenikov. Scenografija je preprosta in sestoji iz objektov, ki spominjajo na "rampe iz skate parka". Kostumi so temni in spominjajo na stereotipen orientalski kič. Celotna predstava temelji na petih igralcih. Vsak izmed njih se v nekem trenutku prelevi v Šeherezado in pove svojo zgodbo. Ravno to je lanko na trenutke zelo moteče, saj gledalci težko sledijo celotnemu dogajanju. Prav tako vsak pripovedovalec ni imel enakih pripovedovalskih sposobnosti. V predstavi sta bila zgolj dva pripovedovalca, ki ju je bilo zanimivo poslušati, ker pa naj bi to bil "muzikal" je treba tudi o tem nekaj spregovoriti. Glasba je plod Boštjana Gombača, ki je definitivno profesionallec na svojem področju. Poleg oblek je bila to edina stvar,

ki je spominjala na vzhod. Ko smo se gledalci že navadili na ritme orientalske glasbe, se kar naenkrat na odru znajde Bomen Valič s svojim rapom. Brekinitve med njegovimi petimi minutami glave na odru MGL-ja so bile malo moteče, ker je to dajalo občutek, kot da tega sploh ni v scenariju in se je odločil malo improvizirati. Predstava proti koncu še ni več spominjala na muzikal, ker je vsak pripovedovalec oziroma Šeherezada pripovedovala zgodbo, ki jo je bilo težko poslušati, in občasno tudi zapela. Zgodbe so bile dolge, večina pripovedovalcev pa izjemno dolgočasna. Prav zaradi tega si je bilo vsebine zgodbe težko zapomniti.

Seveda pa na koncu ni šlo brez begunske krize. Bila je lepo prekrita, a definitivno ni bila učinkovita, ker polovica gledalcev tega verjetno ni dojela.

Na začetku sem se oglada predstave veselila, na koncu pa sem bila razočarana. Predstava je bila dolga in večino časa nezanimiva. Edina pozitivna stvar je bila glasba. Konec predstave je bil odprt in 1001 pripovedovalec oziroma 1001 Šeherezada je izginila neznans kam.

Brina Kerič, 1. b

OCENA OZ. KRITIKA PREDSTAVE TISOČ IN
ENA NOČ

Tisoč in ena noč je zbirka arabskih pravljic, pripovedk, novel, anekdot in humoresk, katerih avtor ni poznan.

Mestno gledališče ljubljansko je zgodbe iz Tisoč in ene noči uvrstilo v letošnji gledališki repertoar. Uprizoritev je muzikal. Dijaki prvih letnikov gimnazije smo si ga ogledali 6. aprila 2016, njegova premiera pa je bila 1. marca. Predstava je trajala 2 uri in 15 minut, imela pa je enodmor. Združevala je glasbo, ples in petje, prevladovalo pa je pripovedovanje zgodb.

V tem gledališču sem bila prvič, zato sem bila pred predstavo polna pričakovanj. Muzikal je nastal po motivih libreta 1001 Katje Perat, režirala jo je Ivana Djilas, scenografinja pa je bila Ajda Vogelnik. Scena je bila zelo skromna in ni preveč pritegnila moje pozornosti. Sestavljal jo je kotichek z glasbili in iz različnih plošč sestavljene sipine, ki naj bi predstavljale arabsko pokrajino. Na teh sipinah je Šeherezada kasneje pripovedovala zgodbe. Predstava je bolj temeljila na pripovedovanju kot na glasbi, kar naj bi sicer ^{ne} bilo značilno za muzikal. Vsak od igralcev, ki v igri nastopa uprizori Šeherezado in skozi njen lik pripoveduje zgodbo. V predstavi so nastopili Boris Ostan, Viktorija Bencik Emeršič, Gregor Čušin, Tanja Dimitrievska, Jernej Gašperin, Karin Komljanec, Nina Rakovec in Domen Valič. Kljub temu da v predstavi nastopajo sami znani in izkušeni igralci, me predstava spri- ni najbolj pritegnila. Pripovedi so se mi zdele dolgočasne in premalo doživeto povedane. Najbolj zanimivo in zabavno je zgodbo pripovedoval Gregor Čušin. Povedal je zgodbo o

prilikavem grbarcu, ki je poleg pripovedovanja vsebovala še delček igre s strani Jerneja Gašperina kot prilikavega grbarca. Če bi vsaka od pripovedi vsebovala vsaj delček komične igre, bi veliko bolj pritegnila gledalčovo pozornost. Ob pripovedovanju je v večini prevladovala mirna in na nek način uspavajoča glasba. Glasba je bila avtorsko delo Boštjana Gombača, ki sta ga na glasbilih spremljala Blaž Celarec in Igor Leonardi. Vzdušje v dvorani in zanimanost gledalcev pa je vsekakor vzbudil rap proti koncu predstave, ki sta ga uprizorila Jernej Gašperin in Domen Valič. Rap je popestril igro in bil pozitiven dodatek, ki je razbil dolgočasno pripovedovanje. Pomembno vlogo v predstavi je po mojem mnenju imela kostumografinja Jelena Prokovič z dobro in sodobno kostumografijo ter koreografinja Maša Kagao Knez, ki je z izrazno koreografijo predstavo dvignila na še višji nivo.

Predstava ni v celoti zadovoljila mojih pričakovanj, bila pa je vsekakor vredna ogleda zaradi svoje posebnosti oz. drugačnosti. Mislim, da pa bi bila še boljša, če bi vsebovala več zanimivih in komičnih igranih prizorov ob pripovedovanju Šeherezadinih zgodb.

Neža Kasnik, 1.A

POD DROBNOGLEDOM

Dijaki 2. letnika smo si v Kulturnem centru Ravne ogledali gledališko predstavo, ki so jo pod budnim očesom prof. Mire Razdevšek pripravili dijaki in dijakinje naše gimnazije. Igra z naslovom »Pod drobnogledom« je komičen prikaz dogajanja v umetniški gimnaziji in je s svojo lahkotno vsebino izvrstno razvedrilo za vsakogar. Poleg tega je predstava odličen način, da dijaki poleg igralske nadarjenosti, pokažejo tudi ostale talente, še posebej petje in ples. Prav slednja sta tisto, kar zadevo še dodatno popestri in igro zagotovo dvigne na višjo raven. Za razliko od nekaterih drugih je ta predstava vse prej kot monotona, saj se v njej prepleta velik nabor različnih karakterjev, vsak posameznik pa s svojimi vrlinami prispeva k uspešni izvedbi. Vsakdo lahko opazi, da je bilo v igro vložena veliko truda in časa, saj je bila odrska uprizoritev dovršena v vseh pogledih. Meniva, da je igra »Pod drobnogledom« vsekakor vredna pozornosti, saj je s svojevrstnim temperamentom, veliko mero humorja in pestro igralsko zasedbo primerna tako za mladino kot tudi za mlade po srcu. Z gotovostjo pa lahko zatrdiva, da iz dvorane nihče ne bo odšel ravnodušen.

Nika Podvinski in Lena Knez, 2. c

Foto: splet

POD DROBNOGLEDOM POD NAŠIM DROBNOGLEDOM

Biti igralka v najboljši ekipi (4. d) res ni težko. :)

Lepo je stati na odru, še lepše pa je iti tja z zavestjo, da se lahko stoodstotno zanesemo eden na drugega in da lahko v trenutku, ko se odgrne zavesa in se prižgejo luči, točno veš, kaj misli drugi, tako da se lahko popolnoma prepustiš toku ter se usmeriš samo na veliko reko besed in gibov, ki ljudi spravljajo v smeh in tudi nas delajo boljše. Skupaj smo delali Narcisa, Novoletne želje, Plavat se učimo in Pod drobnogledom. Navajeni smo drug na drugega in ko na odru stojimo skupaj, vem, da lahko v vsakem trenutku rečem tisto, kar mi pade na pamet, in bo odziv takojšen, po možnosti pa ga bodo gledalci pospremili še s salvo smeha. In na koncu se tako vse čarobno postavi na svoje mesto - to je čar tovrstne igre. Seveda pa je povsem jasno, da se je najbolj zanimivo ukvarjati z vlogami, ki so naše nasprotje, saj si lahko na ta način damo duška, zato so moje bolečine v želodcu vsakič, ko srečam koga, ki je videl našo predstavo in potem na ves glas vzklikne, da bi me bilo treba postaviti za ministrico, kar upravičene. :)

Pred sabo imam tako svoje štiri najtesnejše gledališke sodelavce, svoje sošolce in prijatelje iz 4. d, za vsakega pa imam posebej njemu namenjeno vprašanje. Pa začnimo kar po vrsti.

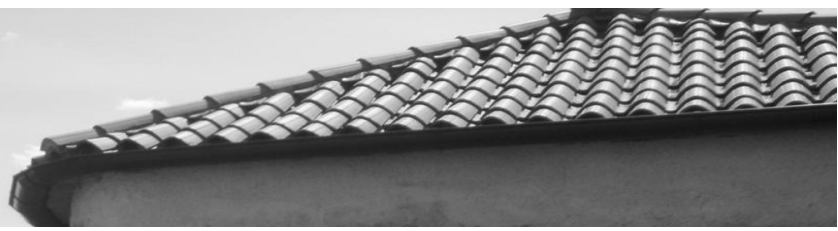
Aleš, v igri nastopaš v vlogi profesorja slovenščine. Ne bova se slepila, da je to ravno tvoja domena, in zanima me, na kakšen način se lahko tako zelo vživiš v živčnega profesorja materinščine. In kako se počutiš ukleščen med svoje nadrejene in med svoje dijake?

Ja, ta vloga je zame res nekaj unikatnega, kot si že omenila. Ko sem prvič izvedel, da bom imel to vlogo, sem se kar nasmejal, saj se mi je zdelo, da se profesorica zafrkava, ker si koga bolj neprimerne ne bi mogla izbrati, ko pa smo nadaljevali, pa sem se kar nekako vživel vanjo. Še posebej všeč mi je to, da lahko igram nekakšno parodijo na vse profesorje. Poleg tega pa sem imel možnost upodobiti vse profesorje na nek svoj način, kar sem tudi storil, seveda z malo pretiravanja, kar je bilo za igro primerno. Ukleščenost med svoje nadrejene in dijake pa se mi je zdela kar nekako naravna, saj smo vsi na nek način ujeti med dvema stranema in v tem primeru je bila ta ujetost med pretirano pomembnostjo in pretirano otročjostjo, s čimer se srečujemo tudi dijaki 4. letnikov, zaradi česar mi to niti ni bilo težko.

Dejan, v vlogi ravnatelja te nisem videla do trenutka, ko si stopil na oder, ampak ti več kot očitno leži. Tvoja interpretacija je nekaj posebnega in ko povzdigneš glas, se hlače (oz. krilo :)) zatrese celo ministrici. Kako se ti počutiš v ravnateljevi koži? Kaj ti pomaga, da se lahko v svoji vlogi tako sprostiš?

Moram reči, da mi je ravnateljeva koža udobno topla. Trema občutim tu in tam, samo da ni nikoli zares neke panike ... Tako da za sprostitev dvakrat zadiham, pa gremo "akcija". :D

Žiga, ne vem, zakaj, ampak kljub svoji pozitivni naravi si v zadnjih dveh letih v mojih očeh postal kar ikona za nesrečno vlogo, tako da ti je Romeo pisan na kožo. Uspelo ti je, da si predvsem iz robotske verzije Romea in Julije naredil spektakel, zaradi katerega so ljudje

padali s stolov in bomo morali scenarij spet malo premešati. Vidi se, da uživaš v svojem nastopu. Kako pa se počutiš na odru in kaj ti pomenijo soigralci?

Kot dijak se počutim zelo razigranega tako v šoli kot na odru. Igre me vedno razveseljujejo, saj mi dajejo občutek sproščenosti, predvsem pa se lahko na odru popolnoma sprostim. Vedno imam okrog sebe odličen tim, s katerim se dobro razumemo in se trudimo, da na koncu zadovoljimo publiko, in to je naš glavni namen.

Jernej, si nepogrešljivi član naše ekipe, tehnični kader v eni osebi in brez tebe ne gremo nikamor. Konce predstav dočakaš skrit nekje zadaj, čeprav veliko pripomoreš k vsaki uspešni predstavi, igralec je namreč samo vrh ledene gore. Kaj te torej vsakič znova vleče z nami?

Nič, kar delam, mi ni problem, saj vse počnem z veseljem in dobro voljo. Vsi, ki hodijo na vaje, so super in lepo se je družiti s takšnimi osebami ... Ni pa slabo, da ti kdaj pa kdaj ni treba h pouku. :) Če koga zanima, naj se kar pridruži, saj ni težko, je pa fajn. :D

Fantje, hvala za vaše odgovore, res sem vesela, da ste vedno pripravljeni "skočiti na oder", ko vas potrebujemo. Iskreno upam, da vam igrilstvo ostane lep hobi in da se bo naše sodelovanje tudi v prihodnosti nadaljevalo.

Lucija Mirkac, 4. d

Foto: Katja Kremzer

»IZZIV BOM VZELA RESNO IN SE POTRUDILA PO NAJBOLJŠIH MOČEH.«

Ana Mačič Kotnik je dijakinja prvega letnika, ki jo bo naslednje šolsko leto doletela prav posebna čast in hkrati obveza. Z letošnjim pridnim delom in pisanjem si je pripisala naziv urednice šolskega časopisa Flegma. V intervjuju se nam je na kratko predstavila, povedala, zakaj je sprejela delo urednice, kako se bo z njim soočila, ter nam izdala, kaj se bo v glasilu pod njenim vodstvom spremenilo. Želim vam prijetno branje!

Ana, bi se nam lahko v uvodu na kratko predstavila in nam zaupala, kaj te poleg pisanja še veseli.

Foto: osebni arhiv

Živjo, sem Ana Mačič Kotnik in prihajam s Prevalj. Stara sem 16 let ter pravkar končujem prvi letnik. Poznajo me po tem, da sem vedno nasmejana in dobre volje. Kljub temu pa zelo rada poprimem za svinčnik in kaj napišem. V prostem času pa poleg pisanja hodim na sprehode, se družim s prijatelji in pogledam kakšen dober film.

Zakaj si se odločila, da sprejmeš delo urednice šolskega časopisa Flegma?

Že v osnovni šoli sem sodelovala pri šolskem glasilu, za kar me je navdušila predvsem učiteljica slovenščine. Tako sem se tudi na novi šoli odločila, da se pridružim in preizkusim. Lucijino delo mi je postajalo vedno bolj všeč in moje zanimanje se je s tem še povečevalo. Ko je Lucija naznanila, da išče novega urednika, nisem ovinkarila. To si želim biti jaz.

Imaš že mogoče izkušnje z uredništvom ali se boš s to nalogo naslednje šolsko leto srečala prvič?

Kot sem že omenila, sem sodelovala pri šolskem glasilu v osnovni šoli, vendar z delom urednice posebne izkušnje še nimam.

Kako se boš soočila s tem izzivom in ali že načrtuješ, kako bo glasilo izgledalo pod tvojim uredništvom? Boš kaj spremenila, dodala?

Izziv bom vzela resno in se potrudila po najboljših močeh. Zavedam se, da je delo urednika odgovorno. Pri oblikovanju mi bosta pomagala Tisa Praprotnik in Vid Kotnik. Seveda pa glasilo ne bo čisto podobno Lucijinemu in bodo nekatere spremembe, ki pa jih boste lahko videli naslednje leto v prvi številki Flegme.

Znano nam je tudi, da si že to šolsko leto pisala za Flegmo. Kakšne prispevke najraje pišeš?

Najraje pišem domišljajske in razlagalne spise. Rada pa imam tudi intervjuje in prispevke o različnih kulturnih dogodkih.

Voditi uredniški odbor in hkrati pisati članke ni mačji kašelj. Ali imaš namen poiskati koga, ki ti bo pri tem pomagal?

Res je, delo bo zahtevno in vzelo mi bo kar nekaj časa. Prav zato si želim, da se nam pridruži kdorkoli, ki ga delo zanima in ki bi si želel deliti svoje ideje z nami. Več nas bo, lažje in boljše bomo oblikovali številko.

Kaj bi kot nova urednica sporočila vsem bralcem glasila Flegma?

Rada bi vas vse še enkrat povabila, da se nam pridružite in z nami delite svoje ideje. Najprej pa želim, da počitnice preživite kar se da lepo, se spočijete od napornega in pripravite na novo šolsko leto. Kdo ve, mogoče pa se drugo leto srečamo na enem izmed naših sestankov.

Zala Jeromel, 1. a

Foto: Matjaž Burjak, prof.

»POTUJEM V DEŽJU IN SONCU.«

Lucija Mirkac je dijakinja 4. letnika naše gimnazije, vendar ne kar tako ena. Je dijakinja, ki je v svojih štirih letih ogromno prispevala za šolo. Ne le vodila proslave, pisala govore, scenarije za dramske igre in proslave, igrala v dramskih igrah, bila odlična dijakinja, za povrh vsega je bila še urednica šolskega glasila *Flegma*. Lucija, ki se ravno pripravlja na maturo, je našla čas in za nas odgovorila na nekaj vprašanj.

Foto: Lucija Mirkac

Živijo, Lucija, najprej bi ti rada čestitala za uspešno vodenje glasila. Profesorji, dijaki, vodstvo ... vsi te hvalijo, kako dobra si pri svojem delu in ker bo tvoje mesto s pričetkom novega šolskega leta postalo moje, me zanima, kaj je tvoja skrivnost.

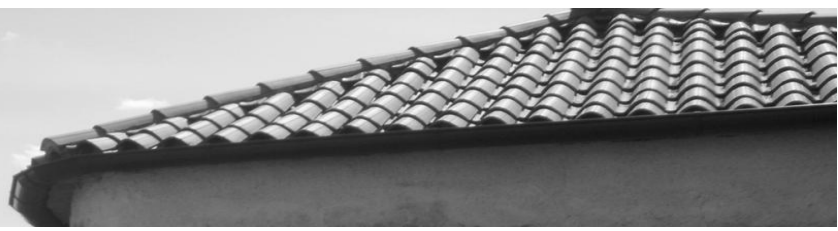
Rekla bi, da je največja skrivnost vsega smeh, ker če delo opravljaš z nasmehom na obrazu, uspeh sploh ni vprašanje. Všeč mi je delo z dijaki in profesorji, pogosto sem kot neke vrste posrednik, razpeta med sošolci in zbornico. :) Ampak to mi je v velik užitek, ker je sodelovanje s tako dobrimi, odprtimi in kooperativnimi ljudmi, kot jih najdemo na Gimnaziji Ravne, najlepše darilo, kar sem jih lahko dobila.

Nam lahko opišeš, kako poteka dan urednice šolskega glasila?

Delo urednice je samo del mojih dolžnosti, lahko bi rekli, da tam nekje od deset do dvajset odstotkov. Biti odprta, komunikativna, (včasih tudi) pogumna je eno, živimo pa v času, ko moraš biti presneto glasen in nadležen, da te sploh kdo posluša. Ne vem sicer, od kod mi zagon, ampak zaenkrat mi uspeva in ponosna sem, da mi je uspelo skupaj spraviti dovolj ljudi in člankov, da so lahko izšla glasila zadnjih štirih let. Delam dolgo v noč, pred polnočjo običajno ne hodim spat, saj je v hiši takrat mir, da urejam članke. Najtežja je pač res organizacija, saj moraš kot urednik držati v rokah vse niti – od svojih in tujih člankov, fotografij, pa do tiska in vsega, kar je povezanega z datumi. Ko številke izhajajo, je običajno kar napeto.

V vseh štirih letih vodenja Flegme verjamem, da se ti je zgodilo ogromno lepih trenutkov. Kaj je tisto, kar se ti je izmed vsega najbolj vtisnilo v spomin?

Ja, *Flegma* se je res vtisnila vame in (upam da) tudi jaz vanjo. Najlepši so bili sestanki, ki smo jih običajno imeli ob petkih, iskreno vesela pa sem bila vsakega prispevka. Zdaj veste, zakaj sem lahko (skoraj) ves čas dobre volje. :) Na sestankih sem lahko po mili volji ukazovala, kar mi še kar leži. :) Smo pa včasih tudi kaj dobrega pojedli, šola nam je enkrat na leto častila pico in tam smo se vedno imeli lepo. Lahko rečem, da sem imela v vseh sestavih uredniškega odbora dobre ljudi. Seveda pa ne bi bilo isto brez profesorice Razdevšek in naše šolske knjižničarke, ki sta v vse skupaj vnesli domačnost, saj smo lahko v knjižnici še vedno posedeli (oziroma postali) in kakšno rekli. V bistvu gre za to, da smo prijatelji.

Po pravici mi povej, kako težko je voditi šolsko glasilo? Kaj ti je v teh letih povzročalo največje težave?

Težave so pri vsakem delu, a nehajo biti težave, ko jih vzamemo za izziv. Vodenje šolskega glasila je bilo zame ena najboljših življenjskih izkušenj in nikoli mi ni bilo žal. Največ težav so bili sprva neresni dijaki, ki niso pošiljali člankov, a sem se z leti (tako se slepim) naučila osnovnih veščin manipulacije in jih malo obvladala. :)

Vsak človek lahko nad katero stvarjo, pa naj jo ima še tako rad, obupa. Kaj je tebe v vseh teh letih držalo pri volji? Mogoče strast do dela?

Ja, definitivno bo to to. Uživam v tem, da me je povsod polno. :) Izzivov se ne ustrašim in že po naravi sem človek, ki se lotim vsega, v vsem se hočem (vsaj) preizkusiti. Nobenih preprek nimam, če se malo pošalim, lahko rečem, da po svoji trasi Študijska knjižnica-Kulturni dom-Gimnazija potujem v dežju in soncu, otovorjena kot kamela, pravzaprav cele dneve preživim kar na Ravnah in se domov vračam šele proti večeru. Tako imam veliko časa za delo, ki ga ne moreš opraviti iz svoje sobe. Tako večinoma kar pozabim na hrano in včasih cel dan ne jem, ne da bi se tega zavedala, zgodilo pa se je že tudi, da sem zaspala za »svojo stalno mizo« v študijski knjižnici. :D Ne predstavljam si, kaj bi počela, če ne bi bila tako zaposlena. Najbrž bi lahko kar umrla. To je po eni strani dobro, spet po drugi pa slabo. Ampak si štejem kot nekaj pozitivnega, saj se vedno trudim, da delo spremenim v hobi. In še kar uspeva. :)

V tem času si veliko dosegla, predvsem na kulturnem področju. Zanima me, na kateri svoj uspeh si najbolj ponosna?

Na področju urejanja sem ponosna na vse izvode Flegem, Športnih glasil, našo Fortuno in Flagrante in na vsa prijateljstva, ki so se spletla med nami in jih bom lahko tudi v prihodnosti vzdrževala. Velik uspeh so tudi vse tri predstave, ki sem jih v zadnjih dveh letih spravila na oder in vsi uspeli literarni dogodki, včasih pa tudi najmanjše stvari kot na primer dobro prebrana objava. :) Uspehi so pa sicer samo številke, največji uspeh pa je prav spomin, ki ostane samo tako dolgo, dokler obstajajo ljudje, ki ga nosijo.

Za konec pa še vprašanje glede tvoje pisateljske kariere. Vemo, da si odlična pisateljica s kar nekaj izdanimi knjigami. Kako poleg vsega napora v šoli najdeš še čas za pisanje? In ali lahko kmalu na naših knjižnih policah zopet pričakujemo tvojo novo knjigo?

Čez leto se zaposlim s časopisi in glasili, raznimi prireditvami in predstavami, poleti pa so moji dnevi skoraj 24 ur (razen, ko je košnja) namenjeni pisanju knjig. Trenutno imam izdanih sedem knjig, pet jih je v tisku, ogromno v nastajanju. To poletje imam namen napisati najmanj dve, tako da bom zelo vesela, če me kdaj poiščete na policah. Največji uspeh ni to, da ti knjigo izdajo, temveč da jo nekdo vzame v roke in prebere.

Lucija, hvala ti za tvoj čas in odgovore. Želim ti veliko uspeha in znanja pri maturi, da bi jo opravila po svojih najboljših močeh ter uresničila vse svoje načrte in želje. Pa lepe počitnice.

Philophobia_nr.1

Lep dan je in nimam razloga, da ne bi bila vesela.

Zgodnjepomladansko sonce pronica skozi krošnje zelenečih dreves in osvetljuje potko iz mokrega blata. Zjutraj je deževalo in prst se kljub soncu še ni uspela posušiti. Ni mi mar za umazane čevlje, samo razposajeno stopam po blatu in strmim v zelene krošnje, iščoč ptice, ki ustvarjajo nežne zvoke.

Park me vedno znova prevzame. Že kot deklico me je babica privedla sem, da sem se lahko igrala skrivalnice. Med drevesi sem tekmovala s svojo senco, delala prevale in kolesa, na koncu pa sem popolnoma izmučena obležala v travi. Če sem imela srečo, je na kateri od potk ostala kakšna luža od prejšnjega deževja in potem se je mami vedno jezila na babi, ko sem prišla domov popolnoma umazana. Z babi sva se takrat zares dobro imeli.

Upočasnim korak in se zazrem v mogočen razvejan hrast, ki se bohota na razkrižju dveh poti. Včasih si samo želim... Rada bi objela drevo. Rada bi ga objela in mu zapela kakšno pesem. Povedala svojo zgodbo. Drevo me ne bi objelo, jasno, saj nima rok. Ampak bilo bi tam, ne bi se premaknilo. Prisluhnilo bi, za trenutek bi listi nehali s svojo pesmijo. To drevo, ta hrast, bi me slišal. Slišal bi peti moje srce.

Nekaj let nazaj me je Moni spremila skozi park do mojega doma. Kot zdaj jaz sva se ustavili pred hrastom in vprašala sem jo, kakšen se ji zdi. Rekla je, da ne ve. Da je itak samo drevo. Nisem je razumela. To drevo sem imela rada, njej pa je bilo vseeno zanj. Ker mi je Moni kar naprej govorila, da sem čudna, nisem drezala dalje. Svoj hrast in svoj objem sem shranila samo zase.

Krenem po desni potki, ki vodi iz parka. Blato se je počasi prelilo v asfalt, na katerem moji škornji puščajo temne stopinje. Na poti, ki sem si jo izbrala, puščam svoje odtise.

Moj obraz spet poboža sonce. Življenje je lepo.

Pred sabo opazim zmečkan papirček Mars čokoladice in ga odrinem s stopalom. Spomnim se na Moni – ona živi za čokoladice Mars. Včasih jih je kar namesto kosila. Pravi, da mora dekle kot ona paziti na svojo linijo. Čeprav nimam pojma, kako ji pri tem pomagajo Mars čokoladice.

Ko smo že pri Moni; danes je bila nekam čudno razpoložena. Skakala je naokoli in se kar naprej smehljala vsemu. Resno, za Moni ni običajno, da izbruhne v neustavljivo hihitanje, ko jo profesor fizike povpraša po drugem Newtonovem zakonu - Moni ponavadi ve vse.

Čeprav si v naših časih pravi posebnost, če nisi niti malo pod vplivom umetnih substanc, se Moni ne drogira. Vedela bi. Če me občutek ne vara (in lahko rečem, da imam kar dober občutek za take reči), je samo izpostavljena vplivu hormonov. Saj ni sama kriva, takšna pač je zaradi evolucijskega razvoja. Z drugimi besedami; mislim, da se je zaljubila.

Kar ni nič nenavadnega. Moni poznam že od vrtca in vedno je bila prav srčkana s svojimi vranje črnimi lasmi in velikimi srnjimi očmi. Odkar sva vstopili v puberteto, jo je začela obkrožati gruča fantov in kmalu je začela pozabljati na najino prijateljstvo. Ne zamerim ji, vedno sem ji iz srca privoščila, da bi bila srečna.

In več kot očitno je zdaj to tudi bila.

Ko je v glavnem odmoru popolnoma preslišala moja spoznanja o teoriji relativnosti in je samo z že skoraj obupanim pričakovanjem strmela v svoj telefon, sem jo povprašala o tem.

Seveda je najprej zanikala, ampak predolgo jo že poznam, da bi ji nasedla.

»Ah, Iza, ko bi ti le vedela! Spoznala sem nekoga, prek facebooka. In zdaj se pogovarjava ure in ure in«, zasanjano je zavzdihnila »res, *res* mi je všeč. Kot, saj veš, *zelo* všeč.«

Zaskrbljeno sem jo pogledala. »Moni, saj veš, da sem vesela zate. Ampak ne smem, *ti* ne smeš dopustiti, da bi se situacija z Aleksom ponovila.« Aleks je bil Monijin zadnji fant, ki jo je zelo prizadel. Mesece ga je prebolevala.

»Iza, to je popolnoma drugače! Aleks se je izkazal za nezrelega tepca, *on* pa je popolnoma drugačen. *Razume me*. In sploh me še ni videl v živo, pa sem mu kljub temu všeč. Predstavljaljaj si to! Všeč mu je moja osebnost.« Spet je zasanjano vdihnila.

Že sem hotela nekaj reči, ko me je Moni prekinila.

»Mislim, da sem zaljubljena vanj.«

Če bi rekla kaj drugega, *karkoli* drugega, bi vedela, kaj ji odgovoriti. Ko pa je rekla besedo na *l*, sem izgubila dar govora.

Lahko bi jo sicer potolažila in ji rekla, da bo enkrat bolje, ampak imam občutek, da ji to ne bi bilo najbolj všeč.

»Iza! Reci kaj,« je zatarnala, ko je izklopila svoj telefon, da ji ne bi dokončno zmanjkalo baterije.

»Hm, ni kaj za reči, Moni.«

»Seveda je,« je rekla nenavadno nežno. »Kadar govorimo o ljubezni, so vse besede premalo.« Sklonila je glavo, da so ji dolgi ravni lasje padli čez obraz, in se neopazno nasmehnila.

»Ne vem, Moni. Jaz ne verjamem ravno v te stvari.«

»Si bila že kdaj zaljubljena?« Moni velikokrat postavlja retorična vprašanja. Rada dramtizira.

»Vem, zakaj ne verjameš. Ni te še doletelo, dragica. Ko te enkrat doleti, potem začneš verjeti v ljubezen. Začneš verjeti v še mnogo več.« Zasanjano se je zazrla nekam v daljavo.

»Ne razumi me narobe- zelo sem srečna, da si tako dobre volje. Vendar ni vredno truda, jaz ne bom nikoli... Ljubezen je iluzija.«

Kot je bilo v njeni navadi, je glasno cmoknila in zavila z očmi.

»In jaz sem iluzija in ti si iluzija in svet in trava in sonce je iluzija. Čas. Obstoj. Sanjamo.« Stresla je z glavo, kot da bi hotela iz nje spraviti neke grozne misli.

»Tega ne trdim.« Postala sem in pomislila. »No, vsaj ne zdaj.« Moni me je v šali dregnila v ramo in začeli sva se smejati.

Nad naju je legla prijetna tišina. Odleglo mi je že, saj sem mislila, da je Moni z mislimi pri drugih stvareh, ko je vnovič spregovorila.

»Saj nisi mislila resno, kajne? Ko si rekla, da ne verjameš v ljubezen.«

Nisem vedela, kako naj ji odgovorim. Nisem je hotela razočarati.

»Verjamem v zaljubljenost. Biologijo. Hormone. Verjamem v ljubezen kot tržni produkt kapitalistične sodobne družbe.« Nasmehnila sem se ji.

»Preveč razmišljaš, ljubica. Včasih se moraš samo prepustiti. Čutiti.«

Kako naj bi ji, ko je bila v svoji največji hormonski evforiji, razložila, da jaz tega ne morem? Da jaz ne čutim prav ničesar?

MALO PO AVTOBIOGRAFSKO O MENI

V moje življenje je prišlo neopazno.

Osnovnošolska kolebanja so se vrtela okoli odločitve: gimnazija, srednja glasbena šola. Glasba je bila tako dolgo edina stvar, ki sem jo dobro poznala in za katero sem bila že od plenic prepričana, da bo moja poklicna pot, da se je vsakršen preobrat zdel malodane nemogoč. Edini svet, v katerem sem obstajala. Veliko je bilo ... Temsig, trikrat, štirikrat? Beograd ... Beograd mi bo ostal v spominu ...

Potem prva knjiga. Osmi razred. Prva zmagovalna pesem, poleti videospot. Čudna so pota človeka. *Alea iacta est.*

Danes: glasba samo še velika ljubezen. Malo pišem, malo skladam, nikoli ne bom profesionalca, vse je samo za dušo. Všeč mi je tako. Nekaj potrebujemo. Pesmi je že veliko. Morda bom kdaj ulični glasbenik ...

Zbudim se, običajno kar zgodaj, pred sedmo moram biti v šoli. Raztreščena, utrujena, delo sem vlekla pozno v noč. Spim malo. Pet ur, včasih več, včasih manj. Zdaj sem še krepka.

Ni mi težko, govorim vsem, ki se jim zdi, da me preobremenjujejo. Ničesar drugega nimam. To je zdaj moj način življenja.

Povsod me je polno.

Zjutraj najprej v zbornico, tam čakam na ključke. Če imam srečo, je kdo že tam, običajno jo imam, ali pa pride mimo gospa čistilka. Prijazna je, vedno mi jih najde. Potem gor po stopnicah in še enkrat, še enkrat. Potem pa šola. Šola ni matematika, angleščina, slovenščina ... Šola smo ljudje.

Ponedeljki zjutraj, vaje za igro, vedno nekaj pripravljamo, motivacija je neverjetna, ekipa zaspana, ampak vedno nekako gre. Veselje imam do odrskega ustvarjanja, veliko se šalimo. Da sem »the puppet master«. To reci tako, to naredi tako, včasih se zgodi kaj nepredvidljivega, smešnega. Včasih se zafrikavamo. Vsak dan čakam na to. Ves teden živim samo za vaje.

Potem pouk in tretja ura, tretjo uro običajno prihajajo objave. Enkrat to, drugič drugo. Potem hitim, včasih je pisarna zaklenjena, moram še po ključke. Bi lahko dobila ključke od pisarne, prosim? Krasno, gremo naprej. Biti moram točna, da nisem zasopihana. Takrat berem kot astmatik med napadom.

Pisarna je prijetno topla. Gumb spodaj, tri minute do zvonjenja, če je gospa profesorica tam, kakšno rečeva. Tri, štiri, zdaj.

Rdeč gum, zvočni znak, prisluškujem. Zadnje čase ozvočenje nagaja ... Objava ... In potem berem. Konec objave. Vse vrnem v prejšnje stanje in se poslovim. Zaklenem ali pa preprosto grem.

Potem je včasih malica, včasih sestanek.

Ob petkih zbiram okoli sebe uredniški odbor, punce so pridne, redno prihajajo. Včasih me že čakajo, včasih pa lahko malo obstojim ob knjižničarskem pultu in kakšno rečemo ...

Potem se zavrtim na peti, usedem se na stol, rumena mapa me spremlja že štiri leta. Kriza je, pravim, dijaki ne pišejo, pišite ve. In potem razkladamo, iščemo datume, uskladitve ... Se malo nasmejimo. Nikoli jim nisem povedala, da doma, ko brez konca in kraja prepošiljam, urejam, shranjujem prispevke, na računalniku, ko iščem mapo za Flegmo, vedno najprej kliknem na »prosti čas«. Moj računalnik je dobro organiziran, dve začetni mapi: »delo« in

»prosti čas«. Flegma ni bila nikoli delo, na silo sem jo stiščala v tisto mapo, še zdaj ne vem, zakaj.

Na sestanku včasih potem kakšno rečemo še o Športnem glasilu, to in to bo treba, pravim in gledam datume, konec maja mora biti stvar pri obojem zapečaten. To so petki in takrat lahko zaželim lep vikend, pa veliko naj pišejo, dodam že iz navade.

Včasih je zraven tudi profesorica Razdevšek, takrat se potem še kaj pogovoriva, tem nama ne zmanjka. Knjige, katera od iger, kar precej se jih je nabralo, kakšen prispevek. Včasih kaj delamo na novo, moje življenje je vrtinec.

Če imam čas, še ostanem kaj v knjižnici, tam je vedno dobra družba, teme so včasih bolj, včasih manj globoke, vedno pa je lepo.

Na hodniku srečujem profesorje, mnogim imam kaj za povedati, z mnogimi sodelujem. Nenehno se kaj dogaja, ta in ona prireditve, to in ono pisanje.

Potem malica, običajno zjutraj ne jem, a pojem hitro, potem moram v razred, sošolcem moram kaj naročiti, jim »težiti« za kakšen članek, se dogovoriti za kakšno vajo ... Organizacija je huda reč.

Cankarjevega tekmovanja je zame na srečo že konec, to bi bilo prehudo celo zame, tako ali tako je preveč drugih sestankov, včasih pridejo tudi po trije na odmor, takrat ne jem, ampak mi je vseeno, ker v tem uživam. Snovanje prireditve je moja strast, ko to počnem, ne jem in ne spim.

Tudi MRK-a letos ni več, malo mi je žal, lepa leta so bila, a kaj moremo, vse se enkrat konča, začeti sem morala pri najmanj bolečem. Pravijo, da bo časa še dovolj.

Tudi z Vresjem smo končali, zdaj pripravljamo še nekaj več, nekaj povsem našega, samooklicana urednica sem, spet ne morem iz svoje kože.

Potem zvoni za nadaljevanje pouka, včasih je potem dan miren, včasih moram še kaj tekati do zbornice, ne mine dan, ko ne bi tam koga čakala, lahko bi si postavila šotor.

Po pouku včasih inštruiram, pomaga mi, da sem v stiku z ljudmi, to delam iz čisto sebičnih razlogov: ko koga razveselim, to razveseli mene in dan nenadoma postane dober (boljši). Včasih za to ni časa, imamo vaje. Domov ne grem pred peto popoldan, če ni nobene vaje, sedim na stalnem mestu v študijski knjižnici med polico s poezijo, geografijo ter jezikoslovjem. Delam. Prija mi, nič me ne zmoti, v knjižnici mora biti tišina, a ni nikoli mučna. Lepo je, kadar spomladi odprejo okna in v prostore spustijo zrak. Skoraj doma sem tam, med policami hodim dan za dnem, skoraj vsak košček poznam. Včasih potem sedim na okenski polici in berem, če nimam drugega dela. Branja ni nikoli preveč ... V bistvu niti dovolj ...

Doma sem ob šestih, takrat delam z računalnikom, na namizju me pozdravi slika s premiere Narcisa. Narcis je bil dober. Eno fantastično leto mojega življenja.

Elektronske pošte je vedno veliko, tam sem redno prisotna, drugje pa, kot da me ni. Pišejo mi kulturna društva, včasih sošolci in profesorji. Vabijo na literarne dogodke, ponujajo literarne večere, včasih se katerega udeležim, najraje kar sodelujem. Literati Mežiške doline so me že pred tremi leti sprejeli medse, dogodki se kar vrstijo, včasih imam čas, da sodelujem, oni so večinoma upokojeanci, imajo čas. Radi se srečamo in si prisluhnemo.

Odgovarjam na pošto, pišem govore, članke, teh stvari nikoli ne zmanjka. Tu in tam napišem kakšno igro, si organiziram tedenski načrt, se dogovarjam, pogajam. Sestavljam časopise, moja soba je od vrha do tal obložena.

Po lesu in papirju diši, velike skladovnice knjig in popisanih listov naredijo svoje. Spomladi včasih diši po zraku, ko me kaj muči, po tinti in akrilih, takrat rada slikam in naslednji dan prihajam v šolo z modrimi prsti. Papirje si razgrnem kar po tleh in ustvarjam. Včasih me ima

in kuham, pečem, a časa za to je bolj malo. Ko sem sama, razbijam po klavirju, igram lahko ure in ure, včasih potem nastane kaj lepega, to bom pogrešala v Ljubljani ...

Včasih domov sploh ne pridem in grem po pouku v Kulturni dom, občasno delam kot moderatorka, takrat je moje delo na odru in v tem neizmerno uživam. Podelitve, prireditve, koncerti, razstave. Vse to in moj »moderatorski komplet«, črn kostim in siva tunika. Gremo na oder? Gremo.

Žarim.

Včasih ob večerih samostojno nastopam, kamorkoli me že povabijo, včasih imamo predstave. Ob takšnih dnevih potem pozabim jesti in ne sedem tudi po ves popoldan, zvečer se vračam po temi, a mi nič ne manjka, nisem ne lačna ne žejna ne utrujena.

Šalim se, da me nahrani kultura.

Resnica je, da živim od tega vznemirjenja.

Ljubim odrske vaje, letos jih je bistveno manj kot lani, pogrešam jih. Upam, da bom lahko to v prihodnosti spet pogosteje počela. Tekanje na oder in z odra, dajanje navodil, smeh in razigranost, poskusi in delovanje domišljije, vse to mi je zlezlo pod kožo.

Štiri leta nazaj nisem vedela, kako se je smejati.

Še zdaj ne vem, kako mi ljudi uspe prepričati v vse to, nekateri pravijo, da je vse v zvezdah, ovni smo voditelji, (pre)pogumni in trmasti ... Morda se mi bo kdaj maščevalo, za zdaj pa živim.

Zvečer potem še dolgo pišem, ko vsi ostali že spijo, sem mešanica večerne in nočne ptice, ponoči uživam, vsi že spijo, ko pri meni še gori luč. Še odgovarjam na pošto, se pripravljam za naprej, lepim članke in podajam ideje, takrat pišem članke in osnutke za knjige. Tudi knjige pišem ponoči. Takrat razmišljam in si kuham črni čaj.

Pred spanjem pišem dnevnik, zdaj že pol leta, napolnim tudi več deset strani na dan, zdi se mi, da bi se mi zmešalo, če misli ne bi mogla dati na papir. Tudi to, kar berete, je na nek način dnevnik.

Takrat upam. Morda bom nekoč izdajala lastni časopis, imela amatersko gledališče. Morda bom nekoč uspešna pisateljica, urednica, morda bom lahko ostala umetnik.

Zaspim zgodaj zjutraj, prej še berem, vse me zanima, vse hočem vedeti. Spim z diktafonom ali pa vsaj papirjem in svinčnikom ob vzglavju, najboljše misli prihajajo ponoči, v sanjah ali budnosti, ko se brez konca in kraja vrti radio in dela moja noč zanimivejšo.

Utrujena nisem nikoli, težko vstanem šele zjutraj, ko je pred mano zopet dan, poln sanj, ki se uresničijo samo zato, ker si dovolj močno želim.

Nasvet za življenje? Delajte, delajte, v vsem se preizkusite. Upajte si. S polnim življenjem, ko postaneta telesna askeza in duhovni hedonizem pravilo, so skrbi manjše in se v človeka trajno naseli smeh.

Lucija Mirkac, 4. d

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

Foto: Iza Sušnik Vrečič

Foto: Luka Kotnik

»NI GLOBJE SKRIVNOSTI KOT ČLOVEK«

Da za nevihto vedno posije sonce, je znan pregovor, ki pa za tragedije nikakor ne velja. Pravzaprav se skozi branje tragedij, kot sta Hamlet in Antigona, glavna junaka trudita premagati nevihto oziroma jo vsaj preživeti, a to jima na žalost ne uspe. Smrt ljubljene osebe je ena najgrozljivejših stvari, ki se nam lahko oziroma se skoraj vsakemu zgodi. Zdi se, da je celo bolj grozno, kot pa če bi sami končali na njihovem mestu. Posledice so predvsem žalost, obupanost, depresivnost in pa posledično blaznost, ki lahko v končni fazi škoduje ne le nam, ampak tudi drugim. Tako kot na primer v Antigoni zaradi poguma oziroma lahko bi rekli trme, posledično nekatere osebe naredijo samomor. Pa tudi v Hamletu najdemo primer naivne Ofelije, ki zaradi očetove smrti obupa nad življenjem. Vse to pa se je zgodilo, ker sta tako Hamlet kot Antigona izgubila ljubljene osebi in hotela bodisi maščevati to osebo bodisi jo dostojno pokopati kljub temu, da to ni bilo dovoljeno, in se pri tem nista ozirala na svoje življenje in na življenja drugih.

Hamletova največja nesreča se kaže v smrti njegovega očeta, katero je, kot mu je najprej povedal njegov duh in se kasneje sam prepričal, hladnokrvno zagrešil njegov brat, ki je želel priti do prestola in pri tem ni izbiral sredstev. Poleg tega pa se je še poročil z njegovo bivšo ženo, se pravi Hamletovo mamo, kar ga je še dodatno razjezilo ter še dodatno spremenilo njegovo mnenje o Klavdiju – na slabše, seveda. Hamlet želi maščevati očeta, vendar odlaša z ubojem Klavdija, saj ga je ubil šele takrat, ko je ugotovil, da umira. Antigonina nesreča se ne kaže samo v smrti njenih bratov Polinejka in Eteokla, pač pa tudi v tem, da Polinejka ne sme dostojno pokopati, saj ga je njen stric Kreon, kralj Teb, označil za izdajalca ter prepovedal, da bi ga pokopali. Antigona se je na njegove zakone požvižgala, in se je odločila vseeno pokopati svojega brata, ne glede na njegovo izdajo, s čimer pa se Ismena ne strinja, ter jo na začetku skuša odvrniti od tega dejanja. Antigono so drugič, ko so jo zalotili pri tem dejanju, odpeljali h Kreonu, ki jo je obsodil na smrt, saj je bil prepričan, da je njegova beseda zakon, Antigona pa, da bogovi zahtevajo oziroma dovoljujejo pogreb vseh ljudi. Posledično naredi samomor še Hajmon, njen zaročenec, ki jo je resnično ljubil. Ko je za to izvedela njegova mati Evridika, je še sama naredila samomor, zatem pa je še Kreon ukazal svojim stražarjem, da ga ubijejo. Lahko bi rekli, da je bila Antigona odločna že od samega začetka, medtem ko je Hamlet odlašal do samega konca. Antigona je skozi dogajanje ves čas čutila praznino ter ji ni bilo mar za njeno življenje. Enako kot Hamlet, ki je bil razočaran nad svetom (označil ga je kot neopleti vrt). Oba sta želela doseči svoje, ne glede na posledice, in nista bila razdvojena zaradi ljubezni. Konec je bil za oba tragičen, lahko pa bi se za oba končalo drugače, če Hamlet ne bi odlašal, Antigona pa ne bila tako trmasta.

Življenje ni pravljica, lahko je prava mora, zaradi katere se sprašujemo o smislu življenja, o naših dejanjih, pa naj bodo dobra dobra ali slaba. Nesreča vpliva na njegovo celotno življenje, saj se mu je obetala lepa prihodnost (ljubezen Evridike, bil pa je tudi prestolonaslednik). Prav tako pa je pri Antigoni, ki je ljubila Hajmona, ter on njo (govorili so, da sta popolna drug za drugega), vendar se je bila pripravljena odreči njegovi ljubezni, saj ji je družina pomenila največ. V življenju imamo vedno več kot eno možnost, a le eno izbiro, ki je lahko pravilna oziroma napačna. Vendar, če izberemo pravilno, ne pomeni, da je bila dobra, kot tudi napačna izbira ni nujno slaba.

»NI GOLBJE SKRIVNOSTI KOT ČLOVEK.«

(primerjalni spis Ofelije in Antigone)

Na prvi pogled Antigono, glavni ženski lik Sofoklesove tragedije *Antigona*, in Ofelijo, pomembno žensko akterko Shakespearovega *Hamleta*, poleg tega, da sta ženski, družita bore malo. Vendar prav v tem je ključ - obe kot ženski predstavljata nasprotje moškim likom, njihovim osebnostim in prepričanjem.

Antigonina zgodba nam je dokaj poznana. Bila je sestra bratov, ki sta se v boju za kraljestvo spopadla kot najhujša sovražnika, eden izmed bratov pa je v boju padel. Kreon, Antigonin stric, je tukaj videl lepo priložnost za prevzem prestola, zato je za smrt enega obtožil drugega nečaka in tako postal kralj.

Vendar pa je Kreon prezrl dejstvo, da si je s svojo spletkarsko potezo pravzaprav skopal lasten grob. Antigona namreč ni posebljala ideala poslušne in ubogljive, predvsem pa nemočne ženske (kar so bile značilne/splošne lastnosti žensk do nedavne preteklosti). Uprla se je stricu, saj je želela dostojno pokopati ljubljenega brata, vendar je Kreon v mrtvem nečaku videl sovražnika in ji tako ni dovolil izvršiti dejanja. Po spletu dogodkov je Antigoni le uspelo pokopati ljubljenega brata, čeprav je vedela, da jo bo to pogubilo.

Res je v Kreonu začelo vreti od besa ob neposlušnosti nečakinje. Začelo ga je skrbeti, da lahko upor navadne »ženskice« vodi v vstajo ljudstva, kar pa bi lahko pogubno omajalo njegovo avtoriteto kralja. Antigono zapre v stolp, jo pusti tam samo, ko pa ugotovi, da je storil napako, je Antigona že mrtva. V nesmiselnosti življenja ter brezizhodnega položaja ji je vrv vzela življenje. A kljub temu Antigonino nesrečno usodo ozaljša dejstvo, da je dosegla pravico ter tako odšla pomirjena.

Če je Sofokles Antigono temeljiteje psihološko razčlenil, je prav nasprotno storil Shakespeare z Ofelijo. Skozi celotno delo se je veliki angleški dramatik ukvarjal povečini z moškimi liki (spomnimo se samo vseh Hamletovih monologov), vendar pa ravno zaradi tega postane Ofelija bolj skrivnostna, ne nazadnje pa tudi bolj zanimiva.

Glede na časovno obdobje, ki je preteklo med časom Sofoklesa in Shakespeara, se položaj žensk ni bistveno izboljšal. Ofelija je bila odvisna od svojih moških sorodnikov, od njihove volje in velikodušnosti. Brat ji je ukazoval, s kom naj se družita, oče ji je narekoval, kaj naj naredi ali reče. Bila je lutka v rokah moških in nikogar, niti Shakespeara, ni zanimalo, kaj si želi ona.

Morda si je želela Hamleta; po tem, ko ji je pravkar omenjeni ubil očeta, pa še njenega brata ni bilo ob njej, je ostala sama. Hamlet je bil edini, za katerega je vedela, da mu je vsaj malo mar zanjo, zato je upala vsaj na njegovo ramo. Toda nesrečnemu kraljeviču je grozilo izgnanstvo. Ta točka pa je za Ofelijo najverjetneje pomenila točko zloma.

Poraja se mi vprašanje, zakaj tolikšna navezanost Ofelije na Hamleta. Vedela je, da ga ne ljubi, vedela je, da on ne ljubi nje, pa vendar... Ofelijin brat je dobival očetovo ljubezen, dekle samo pa ne. To ji je vedno manjkalo. Potrebovala je moškega, potrebovala je očeta, ki bi zapolnil praznino, kjer bi morala biti starševska ljubezen. In izbrala je Hamleta.

Ko je vedela, da bo izgubila še Hamleta, se je zavedla, da sama s svojo praznino ne bo mogla živeti. Izbrala je reko za grob svojih solz in se utopila v svoji nesrečni usodi.

Antigona je bila močna, odločna in trmasta, Ofelija pa poslušna, upogljiva in vodljiva. Lika predstavljata drug drugemu pravi kontrast, sploh v doživljanju svoje nesreče. Ofelija s smrtjo

pravzaprav ni dosegla očiščenja (paradoks — le zakaj je za svojo sodnico izbrala vodo?) samo še poglobila svojo žalost. Pri Antigoni je njena največja nesreča pravzaprav zmaga, triumf nad vsemi. Dosegla je zadoščenje zase, obenem pa tudi kazen za grešnike ter tako pravico, ki osvobaja.

Kje torej tiči ključ do sreče? So razlog Antigonine in Ofelijine utopije res moška premoč, ženska pokorščina in volja vodilnih v družbi. Mislim, da ne.

Storili sta samomor in s tem »umetno« končali svoje muke. Lahko bi izbrali tudi težjo pot; živeti s sabo, se sprejeti, si biti dovolj. Ali bi bili potem srečni, ne vem. Vendar bi izbrali pot, hodili bi, naprej in še dlje, po pravih in nepravih poteh, dokler ne bi prišli spet na začetek ter tam našli najgloblje zadovoljstvo; čisto sebe.

Živa Poberžnik, 1. b

Foto: Luka Kotnik

Let kačjega pastirja

(odlomek romana)

Vse v naši družini se vrti okoli ekstremov. Velika hiša, velika družina. Veliko prerekanja in če dobro pomislim tudi veliko smeha.

In včasih se v tem vrtincu počutim prav osamljeno. Zdi se namreč, kot da sem edina, ki nimam neke izstopajoče lastnosti, zaradi katere bi me ljudje ločili od drugih rjavolask.

Denimo moja najstarejša sestra Roberta, ali Robi, kot jo vsi kličemo, je eden izmed ekstremov, o katerih govorim, saj je vse, kar v življenju ceni, povezano z zaničevanjem obstoječega. Mislim, da lahko njeno uporniško naravo, ki je na dan prišla z desetletno zamudo (v zgodnjih dvajsetih), se pravi dejstvo, da sobe ne zapusti tudi po mesec dni in celo na stranišče hodi samo ponoči, ko vsi ostali, razen Gabi, ki pa je, ko piše, itak gluha in slepa za vse ostalo, dejansko tako imenujemo. Sicer študira strojništvo, a tudi ne preveč zavzeto, tako da niti ne vem, če je v zadnjem mesecu govorila s komerkoli drugim kot z mano, ki ji v njeno temačno luknjo na podstrešju enkrat na dan prinesem hrano in jo redno najdem za računalnikom s kapo na očeh in slušalkami v ušesih, okoli nje pa so nastlane vrečke, konzerve, pločevinke, plastenke in sploh vsa svinjarija, ki jo lahko človek proizvede, pa še tisto je bilo omejeno zgolj na »dobro jutro« ob vstopu, potem nekaj besed o tem, ali smo še vsi živi, in pa »lahko noč« ob odhodu. Teta Tamara je ravno zadnjič pripomnila, da se je najbrž že pred nekaj leti nehala česati, vsaj tako je videti, če se njena senca slučajno pojavi na hodniku, a prav tako hitro tudi izgine, najbrž zato, da slučajno ne bi pomotoma trčila v Elo in se česa nalezla ali pa bi ji s svojim perfektno izdelanim videzom uničila mračen imidž, ki ga vzbujajo dvakrat prevelika fantovska in vojaška oblačila. Pošteno.

Elizabeta? Saj ne vem. O njej sploh ne bom izgubljala besed. Dovolj je, če veste, da bi, če bi med nami izbirali kraljico česarkoli na svetu, bila to ona. Od malega smo jo klicali Liza, pa si je pred nekaj leti vbila v glavo, da bi bila raje Ela, tako da se zdaj vsakič, ko se kdo zmoti, le užaljeno namrdne, kot da bi se ob tem počutila zanemarjeno v smislu, da jo imamo tako zelo radi, da si nismo sposobni zapomniti niti njenega imena. Njen svet se vrti okoli družbe, oblek in posedanja po ljubkih majhnih lokalih skupaj s prijatelji, ki se okoli nje vrtijo kot okoli princeske. Ne preveč vzgojno.

Za razliko od nje je tisto, kar Gabriela ali Gabi, moja tretja sestra, res ceni, dobra debata z njej podobnimi, in sicer ob čaju, ki jo potem drži pokonci vso noč, da se lahko nemoteno zabubi v knjige ali pa piše kakšen članek. Podobno kot jaz ni, kot sem najbrž že omenila, nikoli imela posebnih prijateljev svoje starosti, le zadnje čase se je pričela dobivati z nekaj višje razvitimi posamezniki svoje starosti, ki več ne nosijo nujno očal, kar ata in teto Tamaro navdaja z upanjem, da je morda le ne bo treba poslati na tečaj iz socializacije.

Potem sem jaz. Saj ne vem, kako bi se opredelila. Rada plezam? Fotografiram? Ob vikendih ministriram? Ne preveč obetavno. Vem samo, da tečaja iz socializacije nikakor ne potrebujem, ker mi ljudje kvečjemu rečejo, da preveč govorim, čeprav Ele ali moje najmlajše sestre Damjane nikakor ne prekašam.

Kar se tiče Damjane, je živec naše družine, z drugimi besedami je videti, kot da bi se vsa energija, ki je ostali družinski člani ne porabimo, kopiči v njej in včasih izpade kot božja kazen za grehe, ki smo jih storili, preden se je ona rodila, kot je nekoč, ko je občasno še prihajala na večerje, pripomnila Robi. Če bi bila zlobna, bi jo zlahka označila za popolno

tečko, ki bi zaradi svoje hiperaktivnosti potrebovala tedenske obiske pri strokovnjaku, tako pa bom rekla samo, da se svoje energije kljub ne več tako rosnim trinajstim letom še ni naučila najbolje usmeriti, kar se odraža v tem, da je štiriindvajset ur na dan v težavah. V hudih težavah.

In to je bila tudi moja prva misel, ko sem jo na

precej vroč sobotni opoldan, zagledala na vratih naše hiše. Sprva sem mislila, da ni nič in da pač spet samo preganja golobe, potem pa sem ugotovila, da teče proti meni. Najbrž ni potrebno poudarjati, da sem se komaj vlekla tistih deset metrov, ki Jez ločijo od naše hiše, in ravno sem hotela prečkati železnico, ko se je s podvojeno hitrostjo, ki je prej nisem mogla natančno predvideti, skoraj zaletela vame.

»Riki! Riki! Veš, kaj? Veš, kaj?«

Poosebljen živec mojega življenja je od vznemirjenja kot običajno kar poskakoval na mestu.

»Kaj pa se je spet zgodilo?« sem zavzdihnila, ko me je že pričela vleči za rokave srajce.

»Bog, Damjana, umiri se.«

»Pridi v hišo!« je vzkliknila in me še močneje povlekla, da sem se za hip že zbala, da se bo srajca pretrgala, a je na srečo zdržala ravno do hišnih vrat, kjer sem se ji končno uspela iztrgati.

Ata je železniški sprevodnik in tako vsa naša družina živi v zgornjih dveh nadstropjih železniške postaje. To je velika kamnita hiša v starem meščanskem slogu s polkni in velikimi okni ter z ogromnimi okenskimi policami, na katerih je prav prijetno sedeti ter brati knjigo, kot bi rekla Gabi, ali pa, če gledamo skozi moje oči, opazovati dogajanje na Jezu, kadar nisem tam. Čeprav je zgradba gotovo stara več kot sto let, ima veliko pozitivnih lastnosti, med drugim tudi to, da se notranjost nikoli zares ne segreje in tudi v najtoplejših poletjih ostaja prijetno hladna. Tudi tokrat me je zalil val olajšanja, saj sem se povsem izmučena od jutranjega divjanja po trgovini skupaj z Matejem, ki ga je dostava zatajila, tako da sva se morala zadnji hip usesti v avto in se peljati v vaško špecerijo, kjer sva za prvo silo in za dvojno ceno pokupila praktično vse, kar so imeli na policah, da smo lahko potem sploh odprli, sesedla na tretjo stopnico. Ampak Damjana tega pač ne more razumeti, tudi to mi je bilo jasno, ko me je čisto mehko povlekla nazaj na noge. »Riki!« »Kaj bi mi rada povedala?« sem zagodrnjala in se iztrgala njenemu prijemu. »Pusti, sama bom vstala. Kaj je?«

Na obrazu je imela svečan izraz, ko se je sklonila k meni (stala je dve stopnici nad mano). »Gabi,« je nato počasi in, kot je bilo videti, z užitkom dejala, »je na kosilo pripeljala fanta.«

Foto: Vesna Bukovec

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

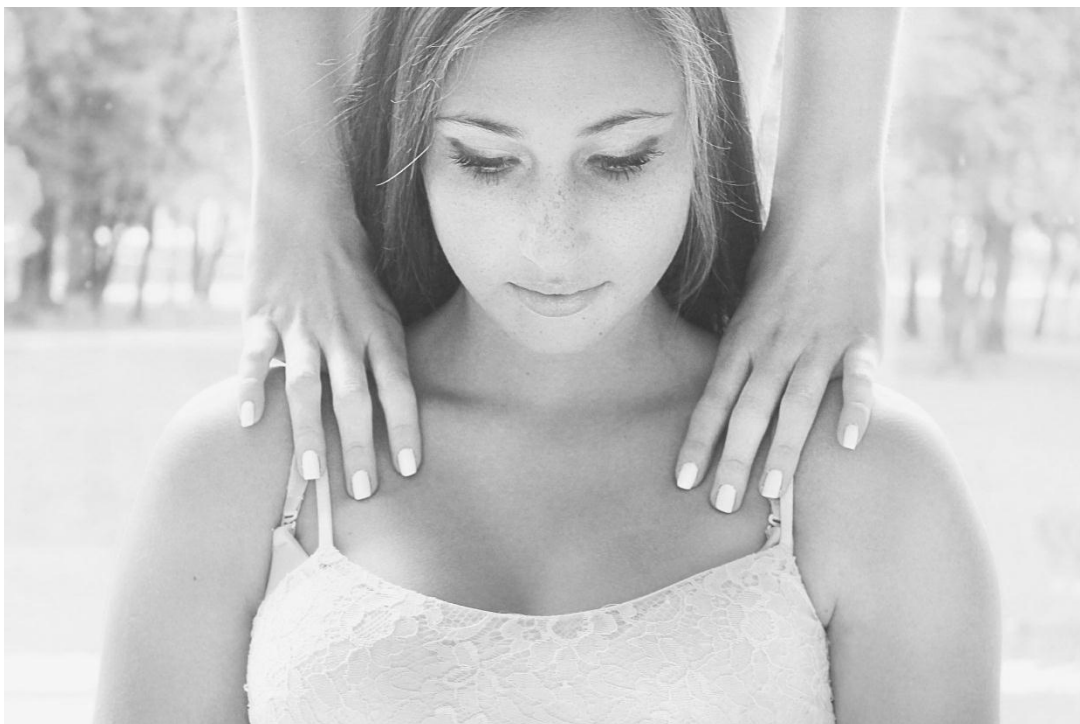

Foto: Neža Skuk

Foto: Saša Nemeč

Bil je preblizu, da bi bilo res

Rekla bi, da vsak kdaj doživi čudež. Takšen ali drugačen. Neresničen, ki si ga želimo stisniti v pest, za vedno obdržati in za vselej čuvati pred tujimi radovednimi ušesi. Ali pa resničen, ki si ga želimo izpustiti z dlani kakor metulja in povedati vsem o njem. No, obstajajo pa tudi drugačni čudeži, ki še vedno po tihem čakajo, da se uresničijo.

Bil je četrti junij. Skozi zaprto okno sem lahko slišala smeh razposajenih osnovnošolcev, ki so se brezskrbno sprehajali po mestnem parku ter seštevali zaključne ocene. Na golo roko mi je posijalo toplo, goreče sonce. Takega občutka bi se lahko navadila. Nisem si upala stopiti k oknu in ga odpreti, saj sem se bala, da ima še sam asfalt vonj po morju, ki sem si ga tako želela. Osamljena sem sedela v knjižnici ter se brez volje učila za zadnje teste. Prva je bila na vrsti slovenščina. Preveč snovi za vroče julijsko vreme in nemotivirano punco, priznam. Gledala sem v odprto knjigo ter si poskušala zapomniti vsaj nekoga od slovenskih predstavnikov romantike. Vedoč, da se danes ne bom česa naučila, sem zaprla knjigo ter stol pomaknila bližje k oknu tako, da mi je lahko vablivo sonce obsijalo celo telo. V takem položaju sem obstala še nekaj minut, nato pa sem se spomnila, da se mi čez eno uro začne trening atletike. "Zakaj pa ne bi odšla tja že malo prej?" sem si rekla sama pri sebi. V trenutku sem pospravila zdaj že nepomembne zvezke ter se odpravila proti atletskemu stadionu. Na srečo je stadion od knjižnice oddaljen le slab kilometer, zato sem tja prišla zelo hitro. Še hitreje se se preoblekla v svojo atletsko opremo in odšla na sonce v upanju, da mi pred treningom še uspe napolniti nekaj baterij. "Raztezne vaje lahko počakajo," sem si rekla in se ulegla na pregreto atletsko stezo. Zaprla sem utrujene veke ter se prepustila sanjarjenju. Iz dremeža so me zbudili glasni vzdih. Brž sem vstala, si pomela oči in pogledala, od kod prihaja zvok.

Na drugi strani steze sem zagledala moškega, ki je v podobnem atletskem dresu, ki sem ga imela sama, tekel proti meni. Njegovi koraki v teku so bili čvrsti, izgledalo je, kot da se stopala z lahkoto odlepijo in spet prilepijo na podlago in da je bil vsak korak premišljen. V vetru so mu plapolali temni rjavi lasje, rokavi njegove bele kratke majice pa so bili tesno oprijeti okoli ravno pravnih mišic. Vedno bližje mi je bil, vedno bolj sem dojemala, da to ni moški, ampak le fant, od mene starejši mogoče dve leti. Bliskovito sem vstala ter se začela ne preveč prepričljivo razgibavati. Fantovi koraki so se počasi upočasnjevali in v poletnem vetriču sem lahko zaznala njegov sladek vonj. Takrat me je po telesu prešnil hiter električni tok, ki mu je sledila toplina v obliki adrenalina, ki se je razširila v vsako celico mojega telesa. "Ej, ti!" je samozavestno zavpil fant. Pogledala sem v njegovo smer ter opazila, da je že tako blizu, da mu lahko vidim kapljice potu na njegovem čelu. "Si nov?" sem brez sramu vprašala. "V atletiki ne, a to poletje se bom z vami pripravljaj na novo sezono." Njegov glas je bil globok, čist in malo raskav. Že sam njegov zven mi je pognal kri po žilah. Stopil je bližje meni. Čutila sem njegov pogled na svoji oprijeti beli majici in črnih pajkicah. "Le zakaj danes nisem oblekla modrega dresa?" sem pomislila sama pri sebi. Dvignila sem glavo. Moje sinjemodne oči so se srečale z njegovimi rjavimi. Ob njegovih očeh so se narisale majhne gubice, ko se mu je čez obraz prikazal filmski nasmeh. Drug v drugega sva strmela le nekaj sekund, a zdela se mi je cela večnost. Bila je poezija med najinima pogledoma. "Vse kaže, da bova to poletje moštvena kolega. Mar ne bi bilo lepo, da bi se spoznala?" je vljudno vprašal.

RAZMIŠLJAMO, USTVARJAMO ...

Brez zadržkov je stegnil roko in čakal, da primem njegovo dlan, še preden sem uspela prikimati. Še enkrat sem se zazrla v njegove oči, pogumno stegnila tresočo roko ter mu jo močno stisnila. Čutila sem toplino njegove svilnato mehke kože. Za vedno sem jo hotela obdržati v dlani. "Mia," sem rekla samozavestno in z nasmehom pokazala svoje bele zobe. Vrnil mi je nasmeh, roko stisnil še močneje, me pogledal naravnost v oči, odprl usta ...

Bliskovito sem odprla veke, si obrisala pot s čela in se uščipnila v nadlaht. "Avč." Zbolelo me je. Prižgala sem luč in bila sem tam, kjer sem še zdaj. V svoji sobi. Z mrkim obrazom sem vstala s postelje in se spravila za jutranji trening atletike. Še vedno po tihem čakajoč na svoj čudež.

Zala Jeromel, 1. a

Ilustracija: Živa Vaukan

KAPLJICA

Življenje je reka, ki nikoli ne priteče do konca,
tudi ko se zdi, da se izteče,
se še vedno pretaka kakšna kapljica s srčnostjo in energijo.

Mislimo, da umremo.

A vendar nikoli ne povsem,
kajti vedno se najde nekaj,
kar kapljico žene naprej.

Tadej Mirkac, 2. c

KAVA

Iščem smisel v kavi.
Kava nima smisla, praviš.
Samo nasmehnem se
in zlijem vase črno brozgo.
Vem, rad bi me objel,
pa me samo zadržano poljubiš.
Izmenjava bakterij
Grenak poljub, zažgan, cenen.
Nikoli več, se zlažeš.
Samo nasmehnem se.
Kava je pravkar dobila svoj smisel.

Živa Poberžnik, 1. b

Ilustracija: Živa Vaukan

VČASIH

Včasih obstojim
pod temnim svodom
na večer, ko se na nebo
zgrinjajo mrak in sence.
Včasih potem nebo žari
in ožarja podobe Uršlje in Pece,
kot da bi slika prišla iz časov,
ko so ljudje še Vedeli.
Včasih je slika drugačna –
širna se vali čez nebo in
preplavlja dve tretjini sveta,
na tretji stojim jaz.
Včasih, ampak res samo včasih
potem zapiha veter
in v zraku obvisi vonj po ognju
in se zgodi temna slutnja,
da mogoče nekje, nekoč
noč sežiga mrliča.

In takrat vem, da bo noč hladna.

Lucija Mirkac, 4. d

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

Srebrijo se preje pod palcem poeta
brez niti
Bistva nenehno vpleta.

Božam krivuljo tvojega smeha
brez rok
skoz' razdaljo odmeva.

Išče slepec svojo zarjo
brez smeri
izgublja ves smisel.

Ljubko smehljaje ljubečnost pove
brez mej.
ena misel.

Živa Poberžnik, 1. b

Foto: Luka Kotnik

DA BI ČLOVEK BIL

Da bi človek bil in bi ne poznal
pesmi vetra in škržatov v poletnih nočeh,
ko vsa zemlja vzdihuje pod zvezdnatim svodom
in se upogiba trava stopalom
v mehko preprogo zvezdnatih sanj.

Da bi človek bil in bi ne vedel,
kdaj se zgrinjajo ptice iz bližnjih gora,
se v jatah spuščajo nad hiše,
da zapojejo pesem slovesa
pred letom v daljne južne dežele.

Da bi človek bil in bi ne vonjal
sladkobe prsti v pomladnem taljenju,
ko seže aprilsko deževje globoko, globoko.
In bi ne videl rosnatih trav in čutil gomazenja
tisočerih nožic, tisoč in ene v drobnem vrvenju ...
Oh, da bi človek bil in bi ne čutil,
kako boža vejevje

in se vsiplje med prsti razgreta zemlja jesenskih dni.

In bi ne slutil dišečih plodov
in vonja kostanjev iz krušne peči.

Da bi človek bil in bi ne slutil,
kdaj zadnji klas žita dozori,
in bi ne vedel in vohal, okusil
trdega kruha iz grenke rži.

In da bi človek bil in bi ne videl
nežnosti beline, ki pade nad nas.

Da zagrčijo veje prastare
in na razpotju upogne se hrast.

In da bi bil in bi ne vedel, kam skrite so vrane,
ko se čez hribe naseli spet mraz,
in ne bi vedel, kdo je to ustvaril,
komu priklanja sveta se kras ...

Oh, da bi človek bil in bi tega ne vedel,
potem mu na svetu živeti ni.

Biti, ne biti, le človek brez duše,
potlej ne vem ...

Ne vem.

Dežuje.

Gola ležim pod prozornim steklom

in čakam,

da se me dež

dotakne.

S solzami kaplje

ponikajo

v plitek studenec

čisto počasi.

Molčeča

kličem oblake,

da vzeli bi moje

Čisto telo.

Še zadnji biser studenec

pije.

Vzelo jo je nebo.

Živa Poberžnik, 1. b

Foto: Saša Nemec

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

S PRSTI

S prsti, zamazanimi od tinte,
se stegujem skozi nevidne sfere svojega biti.

Na konci blazinice čutim nežen pritisk,
kot bi kapljica kapnila name in na mojo dušo.

S prsti, zamazanimi od tinte, tipam,
čakam in se vsak dan znova vračam,
samo da bi nekje zaznala,
samo da bi končno našla
izgubljeni utrip.

Lucija Mirkac, 4. d

Foto: Špela Metličar

SREČA

Ko drevo se umiri,
ko atmosfera dih zadrži,
svet naš utihne.

Tedaj, ljubi človek,
je vse okoli tebe tišina.
Vse življenje poslušaj to motečo tišino.

Tedaj, ko spiš, zveni kričanje,
ko se zbudiš, ozreš na prosto,
ugotoviš, kako kričijo,
kričijo kančki tvoje sreče,
zmeraj večne, tvoje.

Tadej Mirkac, 2. c

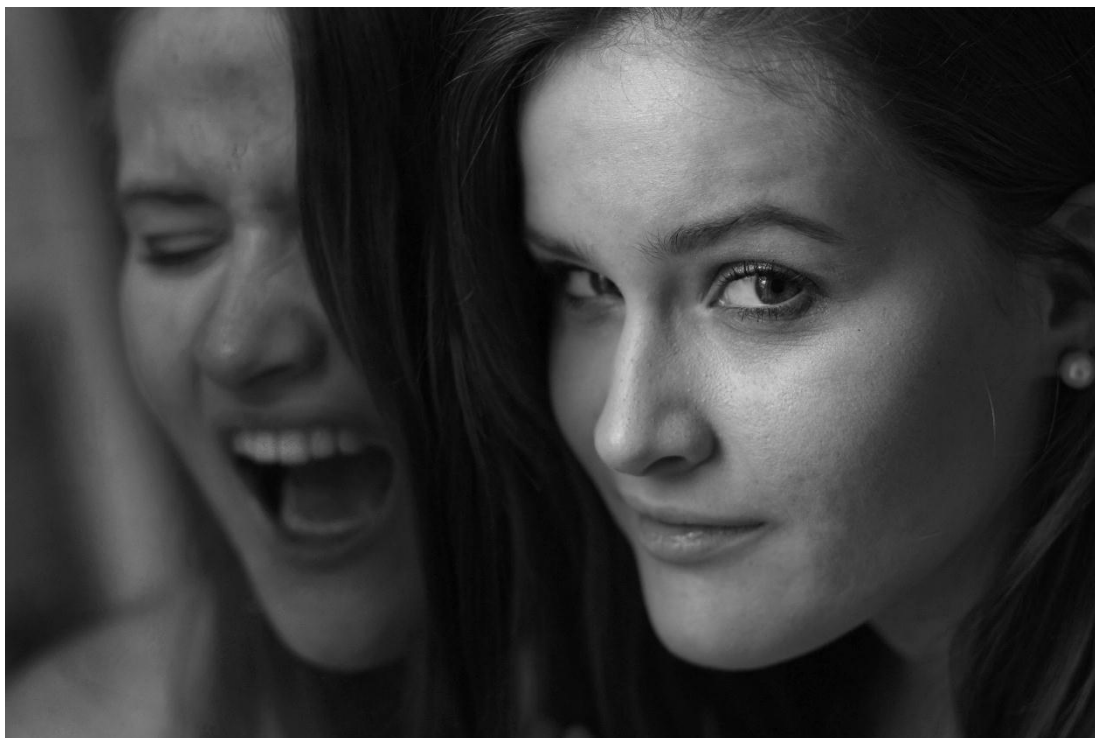

Foto: Luka Kotnik

$x=?$

S5 in vedno znova s slo

čakava na ju3.

Preplet1 v eno telo

štejeva z10kane zvezde na prste.

Iz0eni so kriki moje duše,

ko za7 krajec tvojega nasmeha.

V enačbi jaz+ti sva mi2

neznanka.

Živa Poberžnik, 1. b

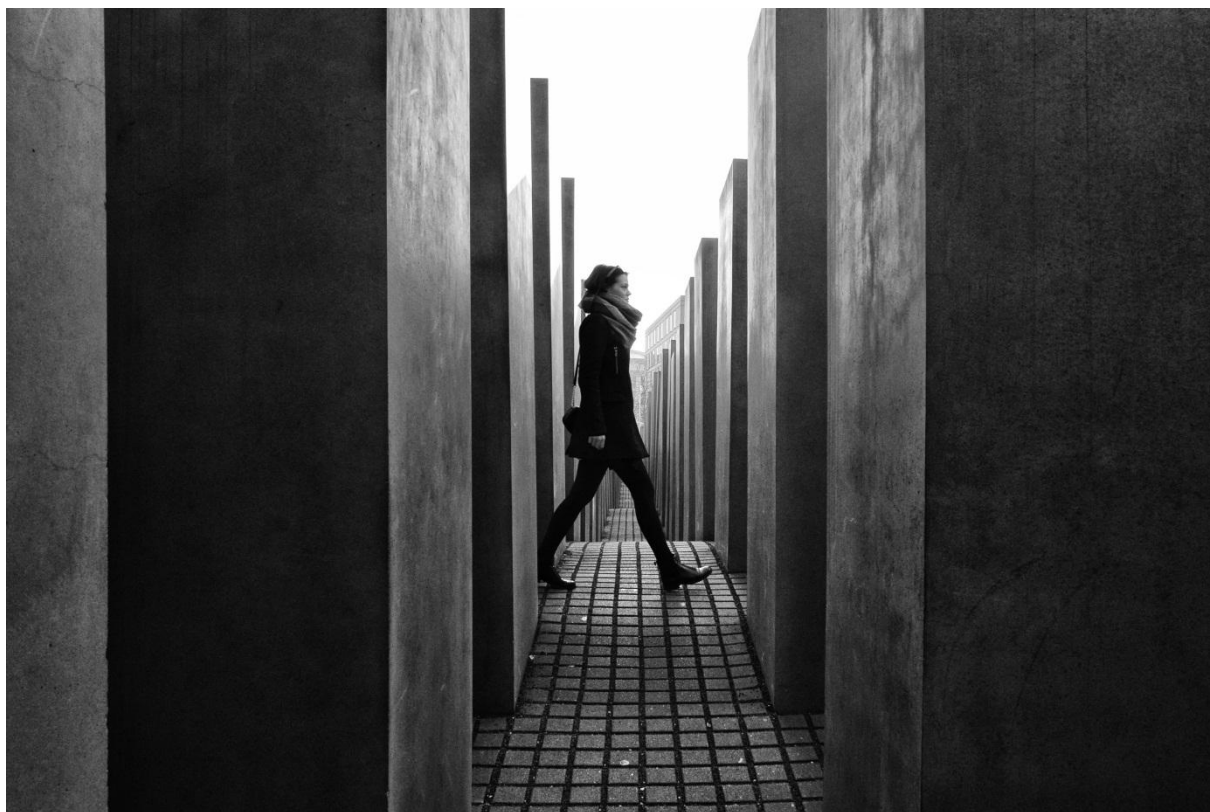

Foto: Neža Pratneker

VPRAŠANJA

Težko je umreti, še težje živeti.

Vsak si želi nekaj biti,
življenju ne moreš uiti,
ampak ustvariti, ustvariti takšen svet,
v katerem je vredno živeti.

In umreti.

Kaj ta beseda pomeni.

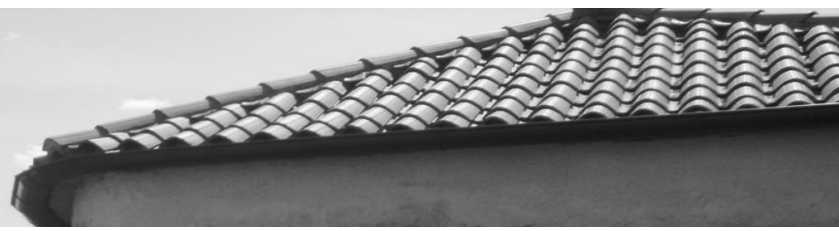
Nikoli ne umreš, čeprav misliš, da vse teče tja in tako.

Vedno del tebe živi ...

Ampak, pomisli – kaj tebi in meni pomeni življenje.

Nič, veliko, vse?

Tadej Mirkac, 2. c

NOČNA POT

Hišo zapuščam v najbolj čudnem času,
Ljudje se zapirajo v toplino svojih hiš.
To je ura, ko okoliških gora ni več.
V dalji prižigajo luči.
Cerkvici na hribu.

Že voham ogenj.

Eno okno stare kmetije, ena luč.
Vejevje jablan ga prekriva.

Stara lipa se zavija
v meglice skorajšnje noči.
Pravijo, da iz njenih korenin sikajo kače.
To je moj dom.

Že slišim stari razbiti zvon?

Nebo para vonj po dežju, vsak čas me ujame.
Jaz odhajam iskat umetnika.

Odhajam po poti,
kjer davno minula zgodba poje
pesmi o meglicah, ki vrtinčijo zlato listje.
Danes je trava steptana v blato, sanje v prah.
Ali vendar grem.
Prisluškujem tišini svojih korakov in strmim.

Zunaj je megla, nad njo nebo, polno zvezd.

Lucija Mirkac, 4. d

SO DNEVI

So dnevi, ko pesmi veselo zvene,
se lovijo z vetrovi pomladi.
So ure, ko ptice svobode budi
za vse, ki po srcu so mladi.

So dnevi, ko pesmi lahkotno zvene,
se v morjih poletja rodijo.
Vse živo povabijo v svoje zavetje,
že želje po miru budijo.

So dnevi, ko pesmi otožno zvene,
poklon so jeseni življenja.
Že čakajo čas, da spočil si bo svet
pod belo preprogo zorenja.

So dnevi, ko pesmim ugasne sijaj,
a nikdar zares ne umrejo.
Le sanjajo sanje o novem zorenju,
zelenju nekoč se odprejo.

Lucija Mirkac, 4. d

Foto: Luka Kotnik

Brez naslova

petek,
16.10.2015

Sedim. Čakam.
Na jutro. Na odločitve.
Razmišljam.
V življenju.
V pomenu.
Gledam.
Ljudi hiteti.
Življenje hiti.
Ljubiti.
Je brez pomena.
Ko vlada bolečina.
Upanje umira.
Živim.
Tamo da preživim.
Karobe.
Živim da ljubim.
Brez namena.

Žrak

sreda,
4.11.2015

Srce razbija.
 Duša se brez zraka ubija.
 Pogled, skozi preteklost drsi.
 Brez zraka oddaljena, neramfjiva.
 Praxgotine telo skriva.
 Nekdo umira.

Brez maslova

četrtke,
5.11.2015

Med odprtimi vrčki
 Prazen pogled kraljuje
 Neizpolnjene sanje
 V sebi tiho objokuje
 Noč pred testom
 srce vzdihuje.

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

Foto: Tisa Praprotnik

Foto: Julija Kordež

Sama

sreda,
11.11.2015

Sama sedim.
 Dolgčas kraljuje.
 Srce nesrečno ljubexen objokuje.
 Upanje sanje v neme okore kuje.
 Upanje rdeče žari.
 Bolečine nazaj v ljubexen ne sprememi.
 Sanje pa narijs v okovih krvavo rdečih.
 Nekdo pa čaka in dočaka.
 Nekdo upa in dobi sanje.

Tišina

petek,
20.11.2015

Tišina oklepa zirljenje.
 Ljudje hitijo mimo mene.
 Ljubexen je nedosegljiva.
 Greča predaleč.
 Upanja ni dovolj.
 Zakaj?
 Da pozdravi tišino, bolečino.

Vprašanja

četrtek,
17.12.2015

Češ naprej?
Ali nazaj?
Živiš?
Ali umiraš?
Mi odgovarjaš?
Ali molčiš?
Me ljubiš?
Ali sovražiš?
Oboje.

Vprašanja II.

četrtek,
17.12.2015

Nič ne obstaja.
Nič je bel.
Ali zato bela barva ne obstaja?
So stvari, ki so resnica.
So stvari, ki so laž.
So torej stvari, ki so laž in resnica hkrati?
Me sovražiš?
Ali ljubiš?
Oboje?

Foto: Vita Lesjak

Foto: Vesna Bukovec

Tema

torek,
22.12.2015

Tema.
Le spušča.
Lex sonce.
Bolecine ni.
Življenje živi.
V temi nove sanje rodi.

Luknje v spominu

torek,
22.12.2015

Praxnima.
Neizgovorjene besede.
Obrisijo v zraku.
Pišima vlada.
Spomini izginjajo.
Luknje v spominu se množijo.
Življenje blede.
Razum umira.
Senca preteklosti gnije v razumu.
Prihodnosti za obsojene ni.
Sret se ruši.
Preživeli trpijo.
Strah se krepi.
20 Žgodovina rada se pomovi.

Foto: Tisa Praprotnik

Foto: Tisa Praprotnik

RAZMIŠLJAMO,
USTVARJAMO ...

Foto: Vanesa Erjavec

Da ne pozabimo ... :)

GIRLS

Vita i want to tell you,
that you are my best
friend. I love you so
much!

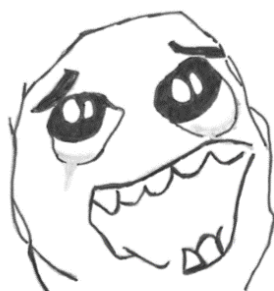
So cute! I
love you
too, you're
my bff...

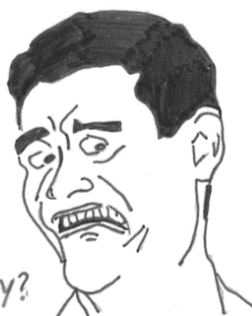

BOYS

Jaka you are so
cool, i love you
man, you are
my bestfriend!

Are you gay?

Karin Poročnik 1.c

Karin Poročnik, 1. c

PISMA DR. ŽARNIKU

Živijo, doktor!

Tukaj Fric iz zavetišča. Zakaj sem to rekel na ta način? Zveni, kot da bi govoril po telefonu.

No, kakorkoli, saj veš, da ti pišem, ker imam problem. Kdo ti pa ne, haha.

V bistvu pa je moj problem bolj kompleksen, kot si ti sploh lahko predstavljaš. Saj veš kako je. Od malega k velikemu. Veš, lani sem ti pisal, ko sem še živel pri mami, da me muči, da me stalno sili pomivat posodo, da mi ne pusti ven po osmi uri, ampak če zdaj gledam nazaj, je to mačji kašelj (v bistvu kihec, potem je dobesedno) ...

No, v bistvu nenehno kiham. Pa ne kar tako navadno, ampak ... si že slišal, kako kihajo mačke? Zdaj, ko sem se odselil od doma, veliko delam z mačkami. Saj veš, velike, majhne, ulične, domače, vzgojene, divje, suhe, debele, bujne, mršave, scefране, sploščene ... Ni je vrste mačke, ki ne bi prišla v naše zavetišče. Jaz sem v bistvu specializiran za mačke. Sem naredil tečaj, da jih znam obvladovati, če ne bi se med sabo pobile. Pa naučili so me vsega, kako se obnašajo, tako da jih bolj razumemo, pa kar veliko je bilo adrenalina v teh športnih panogah, ki smo jih izvajali, da znamo zdaj skakati na pult, pa pristati, če moramo za njimi od kod skočiti (ravno včeraj sem skakal za eno, ki jo je moja nečakinja (drugače sladek otrok) pustila na strehi, kjer jo je pičila osa), pač čuda stvari.

No, drugače je pa potem problem, ker sem začel takole kihati. Prejšnji teden sem bil v kinu in je bil noro dober film, veš, bil sem s kolegom in z njegovo punco, pa me je prijelo, da sem začel kihati kot nor. Pa da ne boš mislil, da tako kot slon, ne, to ne, tako da tudi ne bi bilo tako moteče, če ne bi bilo toliko tistih prizorov, ko si glavna igralca tako v dvajset sekundnih razmikih tako za deset sekund MOLČE zreta v oči. In takrat se potem začne. Eden za drugim, dva na sekundo, zvenelo je nekaj med čebelo in mačko. In kakšna frekvenca! Ljudje so se obračali, punca mojega kolega pa mu je od živčnosti v glavo vrgla kokice. Ampak jaz nisem kriv! Častna!

Pa tudi moje sanje so nekam čudne zadnje čase. Samo neke glodavce še sanjam, neke miši in podgane, pa ne pijem več kot kdaj koli prej! Kakšno pivo na dan, nič več! Nič nenormalnega! Mislim, moja teta sicer pravi, da sem na dobri poti, da postanem alkoholik, ampak nje ne bom poslušal, ker je zdravnica. Čudne ideje ima.

No, pa tudi briti se mi ni treba zadnje čase, vsaj ne kaj prida, samo malo pri straneh, pa ne vem, kaj naj. Sploh ne vem, ali naj grem k brivcu, ker se mi bo smejal, k zdravniku pa tudi ne bom šel. Kar izostajajo mi dnevi, ko nimam zjutraj na obrazu niti kocine. So mi pa začele poganjati po hrbtu! Mislim, ne vem, kaj je. Možno je sicer, da je to del odraščanja, ampak mislim, da pri mojih letih ni ravno veliko možnosti za kaj takega, vsaj moj pokojni oče ni o tem nič govoril. Pa saj vse to bi še preživel, celo to, da se včasih urežem z lastnimi nohti, ker moram priznati, da je življenje brez jutranjega britja znatno lažje, ampak s tem kihanjem je šlo pa res predaleč.

Tako da srčno upam, da mi boš znal pomagati, ker sploh ne vem več, kaj naj si mislim. Mislim, kot da bi se spreminjal v mačko, ampak OMG ... Kaj sploh govorim. Ti boš že vedel. Tebi pa seveda veliko srečnih dni v penziji! :D

Tvoj Krempljasti Fric

Foto: Luka Kotnik

Dragi gospod Krempljasti Fric,

še enkrat ti moram povedati, da imate zelo zanimivo ime, saj sem brskal na internetu in ugotovil, da je ljudi s tvojim imenom na svetu samo 1,01%. Zelo me veseli, da se v svojem življenju ukvarjaš z živalmi, saj jih jaz neizmerno obožujem, da ne govorim seveda o moji ovčki Katarini. Drugače kihati je normalno, ampak je od človeka do človeka različno, kakšne zvoke bo pri tem spuščal. Moram ti povedati, da sem v svojem življenju prebral kar nekaj literature, predvsem o mačkah nasploh. Opozoriti te moram, da mačke oddajajo nekakšno energijo, ki je naše telo ne občuti in tudi možgani tega ne zaznavajo, ampak se simptomi kažejo tako, da ti sploh ne veš, kaj se dogaja s tabo. Ravno zato sem tvoj kihec povezal s tem, kajti zdi se mi, da imaš sindrom, ki se imenuje mačkožer. Gre namreč za zelo nesramno zadevo, saj skupaj s to energijo pridejo tudi nekakšni bacili (žeri), ki ti pojejo človeške celice in ti tam nasadijo mačje. Vem, stvari bo zelo boleča zate, nerad ti to povem, ampak spreminjaš se v mačko, ki bo lovila miške, v počlovečeni obliki, seveda. Res je zelo neprijetno, da kihaš pred ljudmi oziroma zraven spuščáš takšne glasove, ki jih ljudje ne marajo. Priporočam ti gel, ki se ga da kupiti pri veterinarju in se imenuje Fujkihec. Mislim, da sem ga moral kupiti mojemu prijatelju, in povem ti, da čisto poceni, tako da če ti gre bolj na suho z denarjem, ni problema. Moje karte so pokazale, da se vendarle ne boš spremenil v glodavca, specifično v miš, tako da si lahko kar srečen, čeprav boš mačka v počlovečeni obliki. Drugače pa tudi danes obstajajo kakšne injekcije, ki zavirajo razvoj teh mačjih simptomov v tvojem telesu. Glede pitja pa ti priporočam, da se držiš enega pivca na dan, saj boš poleg tega, da se spreminjaš v mačko, sedaj imel še problem z alkoholom, tako da boš okrog po svetu hodil kot pijan maček v človeški obliki in vsi se ti bojo smejali ali pa se te bojo celo bali. Vse dobro v mačjem življenju in zapomni si, najboljša hrana za mačke je Whiskas.

S spoštovanjem,

dr. Higa Žarnik

Najdražji doktor Žarnik!

Spremljam te že tri leta in ne morem verjeti, da odhajaš. Ko sem videl, kaj si napisal o svojem odhodu, so me, prisežem, oblile solze. Ne vem, kdo nam bo zdaj lajšal naše mladostniške probleme! Zdaj, ko to pišem, mi na tipkovnico kapljajo solze! Pa si predstavljaj, kakšna razvalina sem.

In naj izkoristim to zadnjo priložnost, da ti potožim o svojih težavah. Muči me nespečnost.

Res ne vem, zakaj. Na nočni omarici mi družbo dela moj domači zajec Korenček (dolgodlak in črne barve), ki je zamenjal mojega nedavno preminulega hrčka Hrustljavčka. Naj ti potem napišem še nekaj o njem. Bil je čudovit prijatelj. Veliko sva se pogovarjala, pravzaprav vsak večer, preden sem šel spat in vselej mi je bilo nekoliko lažje, ko sem mu zaupal, kaj vse me teži. Tako me je gledal s tistimi svojimi velikimi očkami in potem, ko sem ugasnil luč gonil tisto svoje škripajoče kolo vso noč – skrbel sem, da je bil vselej fit. Zdaj, ko ga ni, se počutim prav osamljenega. Korenček me posluša, ampak nimam občutka, da me razume. In potem s polno glavo ne morem zaspati. Poskusil sem že z dnevnikom, stvari sem poskušal razlagati celo svojim sošolkam, ampak so razen ene, ki je gluha, kriče zbežale. Res je, da nisem ravno

»prince charming«, ampak ne vem, čemu takšen odziv. Pač zdi se mi, da me ne bo nikoli nihče razumel tako, kot me je razumel Hrustljavček. Včasih malo pomaga, ko berem tvojo rubriko in vidim, da nisem edini, ki imam probleme, pa seveda, da si jim ti sposoben pomagati. Kaj ti počneš, če te mučijo skrbi?

Naj dodam še, da če mi že uspe zaspati, vselej slišim škripanje Hrustljavčkovega kolesa, ki sem ga za rojstni dan podaril eni zelo lepi puncici iz paralelke, ki mi je zelo všeč. Včasih si želim, da bi ga obdržal, ampak saj veš, kako je, ko si zaljubljen, zase ti takrat pač ni mar. Mislim, da bi me ona lahko razumela, ampak kdo ve. Po mojem bo odnesla pete, kakor hitro ji začnem razlagati o Hrustljavčku. Ne, nihče me ne more razumeti. Zdaj po svetu hodim s podočnjaki in mastnimi lasmi, pri skoraj devetnajstih letih sem spet fasal mozolje in počutim se kot živ mrtvec. Saj sploh ni čudno, da se me še lastna mama izogiba. In babica mi je ob praznikih nehala pošiljati nogavice.

Doktor, razmisli o meni in upam, da najdeš kakšno rešitev. Naj ti povem, da si zame postal legenda in da te bom pogrešal, ko te ne bo več – mislil bom nate takrat, ko ne bom mogel spati.

Nikoli ti ne pozabim, kaj si naredil zame. Vedno tvoj,

Glodavček

Glodavček,

zelo sem počaščen, da imaš takšno mnenje o meni in upam, da te tudi sedaj ne bom pustil na cedilu. Prav imaš, leta so kar tekla in že sedim skupaj s svojo Katarino in se lahko z njo pogovarjam včasih cele dneve in včasih celo noči. Kot lahko vidim v svoji nadvse magični krogli, si bil zelo navezan na svojega hrčka in z njim sta imela zelo poseben in povezan odnos. V njegovih očeh je namreč izžarevalo nekaj, kar te je tako povezal z njim. Znal ti je prisluhniti in ti z očmi pokazal, da te razume in da je v bistvu celo čutil tvoje težave. Ta zajček, ki ga imaš sedaj, pa je čisto navaden zajček, ki ga zanima samo to, da mu daš na vsake toliko korenja in da ga tudi stisneš k sebi, saj imajo črni zajci po raziskavah izjemno radi ljubkovanje in zaradi tega prinašajo v dom mir in toplino, ki pa je ti ne čutiš, ker še vedno globoko v svojem srcu žaluješ za svojim hrčkom. Nekaj mi govori, da ti tega hrčka še dolgo ne boš prebolel, zato noben novi hišni ljubljencek ne bo pomagal, razen če si boš kupil še kakšnega hrčka, ampak tega ne morem 100% potrditi. To pa, da o svojih nerazrešenih težavah ali vprašanih govoriš s svojimi sošolkami, niti malo ni dobro, saj te bodo vse punce počasi imele za čudnega, če te že nimajo, sicer pa tako veš, kakšne so punce. Zaposlene glave pa ne boš imel več, če se boš začel ukvarjati s kakšno dejavnostjo, saj boš podzavestno svoje težave za nekaj časa odložil. Ali pa si kupi novega hrčka. Glede tistega kolesca pa ti priporočam, da ga čimprej dobiš nazaj od tiste zelo lepe punce iz paralelke, saj nikoli ne veš, kdaj boš dobil novega hrčka. Ta novi hrček, ki ga boš dobil v prihodnosti, me spominja na nekakšen prodajni predmet, saj v krogli vidim, da boš s pomočjo tega novega hrčka odpravil mozolje, glede las pa ti svetujem, da si jih pogosteje opereš. Sicer pa bom tudi jaz vas pogrešal, moji spoštovani bralci, saj mi s svojimi pismi podaljšujete življenje in mi dajete vedeti, da lahko navkljub težavam v življenju vseeno najdem smisel.

Z ljubeznijo,

vaš dr. Higa Žarnik

Dragi doktor Žarnik!

Ti bom kar na hitro orisala svoj problem. Saj veš, kako je zdaj, ko smo že čisto na koncu z ocenami in nas počasi čaka matura, pa vpis na fakultete in vse to. Jaz – iskreno povedano – ne vem, kaj naj in predvsem, kam naj. Polotila se me je takšna otožnost (ki jo v strokovni literaturi imenujejo že kar depresija), da mi niti moja najljubša brokolijeva juha ne tekne več. In ravno zadnjič sem se mučila s tisto juho in gledala njeno mirno zeleno gladino ter razmišljala, kako drugačna je od moje razburkane notranjosti, ko me je zadelo kot strela z jasnega.

Veš, ko sem bila otrok, sem se vedno rada igrala restavracijo in pripravljala blatne cmoke, regratovo juho, snežne kepe in te stvari. Saj veš, kako so otroci. ☺ No, posledično sem imela potem vedno idejo, da bom počela nekaj v vezi s hrano. Vsako noč se mi je sanjalo, kako raznašam hrano, kako kuham in mečem sestavine v lonec hitreje kot Jamie Oliver, kako mešam in se potim nad velikimi lonci čudovitih marmelad, kako preizkušam in se smehljam televizijskim kameram, potem pa BUM! Poskusila sem kuhati in ugotovila, da nimam pojma!

To seveda šele, ko sta starša nehala najemati varuško in sem bila ob popoldnevih sama doma. Najmanj trikrat sem povzročila eksplozijo, enkrat z vlivanjem vode v vročo mast, enkrat s preveliko količino pecilnega praška, zadnjikrat, ko pa sem zažgala kompot, ki je eksplodiral po vsej kuhinji (madeži so še zdaj na stropu), pa so me morali odpeljati v bolnišnico, ker sem poskušala ogenj, ki se je razširil na pult, v naglici pogasiti in sem namesto vode pograbila olje. Ne preveč lep spomin.

No, potem sem začela zadnjič razmišljati o brokoliju. Veš, otroci ga ne marajo. Res ne marajo. Tako zelo ne marajo, da so se o tem pripravljani že kot malčki v plenica prepirati s starši. In sem ugotovila, da bi lahko brokoli promovirala. Postavila stojnico in ga stregla v najpreprostejših in nenevarnih oblikah (torej kuhanega ali pa kar surovega). Ampak za to se mi zdi primeren samo brokoli, saj ima od vse zelenjave poleg belušov, ki jih ne maram, najizrazitejši okus. Pač, z drugimi besedami: ljubim brokoli.

Vendar je to samo ideja, za katero pa ne vem, če je uresničljiva. Obstaja kakšna fakulteta, kjer lahko študiraš kaj v vezi z brokolijem? In če ne, kaj naj napišem? Pa druga in tretja izbira?

Malo si me spoznal. Kje misliš, da bi v življenju lahko uspela?

Res ne vem več, kaj naj sama s sabo, in ti si moja rešilna bilka, ki lahko edina prepreči propad mojega potenciala in večno životarjenje v sramotilni škatli z napisom »Sanje so jo izdale« v posmeh vsemu bližnjemu in daljnemu. Naj moja mama reče kar hoče, jaz vem, da mi ti lahko pomagaš!

Že vnaprej se ti zahvaljujem za pomoč in ti pošiljam lepe pozdrave! Zdaj, ko si v pokoju, imaš najbrž več časa, tako da si, če boš slabe volje, pripravi krasno brokolijevo juho. Garantirano ti bo polepšala dan!

Tvoja zvesta bralka,

Klorofilčica

Draga Klorofilčica,
zelo sem vesel, da sem tako priljubljen med današnjo mladino in da se vselej radi obračate name, ko imate razno razne težave s problemi. Sedaj, ko sem v penziji, se veliko ukvarjam s svojo ovčko Katarino in zdi se mi, da sva se tako mentalno kot čustveno zelo dobro povezala. Da ne bom preveč govoril, bom kar prešel na tvojo težavo. Ko sem pogledal v ovčkine oči in še potem v moje ciganske karte, sem takoj videl tvojo neizmerno strast in popolno predanost do kuhanja. Kot si tudi sama že ugotovila, ljubiš kuhanje in prav je, da razvijaš svoje morebitne talente tudi v praksi, torej za štedilnikom. Dolgo se mi je zdelo čudno, da si imela toliko nezgod v kuhinji, da sem pogledal v svojo magično kroglo in pokazala mi je, če ti povem po domače: »Kaj hasne volja, če ni talenta?« Upam, da te moje besede ne bodo potrle, ampak naj ti povem, da vsak ni za vse. Tudi tvoja prihodnost ni ravno povezana s kuhanjem, zato ti svetujem, da najdeš še kakšno stvar, ki te bo razveseljevala, ampak bodi previdna in pazi nase. Ob večerih se rad pogovarjam s svojo ovčko Katarino in marsikdaj ji izdam težave, ki tarejo vas, mlade. Njen telesni odziv me vedno preseneča, ampak ko sem ji povedal za brokoli, je začela tako glasno tuliti, da so počila vsa okna v njeni mali štali. Nekako sem to povezal z mojo logiko in ugotovil, da tako otroci kot živali ne marajo brokolija, zato ti priporočam, da brokolija ne ponujaš ljudem na stojnici, ker te bodo zasovražili (predvsem otroci). Za tvoje nadaljnje šolanje sem malo prebrskal na internetu in ti moram na žalost povedati, da nisem nikjer zasledil šole oziroma fakultete, kjer lahko študiraš brokoli. Vseeno pa mi tvoja želja ni dala miru, zato sem vso noč prebedel pred mojim prenosnim računalnikom in sem našel Korenčkovo fakulteto v Novi Gorici. Mislim, da tudi letos ne bo imela omejitev, zato sem mislil, da ti bo mogoče vseč. Da pa te ne bo skrbelo glede tvojega poklica, so mi moje ciganske karte pokazale, da bi bila najboljša izbira poklica degustator hrane, saj boš v stiku s hrano, ki jo obožuješ, kljub vsemu pa jo boš odnesla brez nepotrebnih poškodb oziroma raznih prigod. Upam, da sem ti vsaj malo pomagal in te spravil na pravo pot.

Želim ti veliko sreče v življenju,

Dr. Higa Žarnik

Dragi doktor Higa Žarnik!

Imam grozen problem, ki je v posmeh vsej moji bližnji in daljni okolici in glede katerega bom kar direkten: grozen šofer sem.

In najhuje od vsega je, da so vsi v moji družini nekako povezani z avtomobili: oči je šofer avtobusa, mama je inštruktorica vožnje, babica je v nekem obdobju vozila taksi, pravzaprav vse do dne, ko se je smrtno ponesrečila, moj stric prodaja avtomobile in vsi fantje moje sestre so bili avtomehaniki! Zadnji jo je pustil ravno zato, ker je pri meni zavohal slabe gene!

Izpit sem delal že devetkrat in ne razumem več, kaj je narobe z mano, da za volanom povsem odpovem: na prvem izpitu sem dvesto metrov prevozil z zategnjeno ročno zavoro, kar samo dokazuje mojo sposobnost vožnje (tega ne zna niti moj oči), pri drugem sem od strahu vozil kot polž, tako da so vsi navzoči skoraj izgubili živce, pri tretjem sem zapeljal na trideset centimetrov visok robnik SREDI mesta, pri četrtem sem ogrožal inštruktorja in skoraj povozil skupino smetarjev, pri petem sem inštruktorja pripravil do kričanja, pri šestem mu je bilo slabo, pri sedmem sem vozil kot kura in se zaporedoma zaletel v tri količke ob cesti in končal v potoku, pri osmem ... pri osmem sploh ne vem več, kaj je bilo narobe, za devetega pa imam

občutek, da so me vrgli že iz principa. Ne morem pomagati, če pa je bil edini opran pulover v moji omari kot iz steklene volne. Mislim, kdo se pa ne bi praskal. Itak je gorela rdeča luč. Nobene potrebe po tem, da me je kasneje, ko me je hladnokrvno vrgel, oponašal in izpadel kot opica.

Pri vsem skupaj je žalostno samo to, da sem kratkih nog in ne znam voziti niti kolesa, tako da bom očitno obsojen na ... kaj jaz vem, rolerje? Kot da se nisem že skoraj ubil tudi z njimi. Ne vem, koga slepim.

Na mojem naslednjem roku sneži, tako da bom tako ali tako končal v zidu. Že trepetam! Prosim, doktor Žarnik, imaš kakšen nasvet? Rotim te, da mi pomagaš. Še malo, pa bom začel prosjačiti na ulici, da bom preživel, drugo leto pa bom na ulici zaradi tega svojega bankrota tako ali tako živel v škatli! Na pomoč!

Tvoj,

Kripelj

Moj predragi Kripelj,

zelo toplo mi postane pri srcu, ko prebiram vaša pisma, ker mi je vedno znova v izziv, da vam bom pomagal ob kakršnikoli težavi, saj so vedno zelo zelo zanimive. Sicer pa zelo dobro poznam družinske poklice, ki hodijo iz roda v rod. Vsak od tvojih domačih pričakuje poklic, s katerim se preživlja vsa družina, in lahko bi rekli, da gre za neke vrste kastni sistem. Sedaj pa bom kar prešel na tvojo težavo, da si slab šofer. Pogledal sem v svoje ciganske karte in po dolgem tuhtanju ugotovil, da v krvi nimaš dovolj železa in prav pomanjkanje tega ti zavira refleks in vpliva na splošno motoriko. To, da si že 9 -krat padel na izpitu, je kar nerodna zadeva, še posebej, kar se tiče denarja. Da te malo potolažim, ti povem, da poznam mojo nekdanjo sosedo, ko sem še živel v bloku, ki je delala izpit za avto 25 -krat in šele po 25. poskusu je končno odnehala. Vse, kar hočem povedati, je, da imaš še nekaj priložnosti in da v življenju obstajajo tudi še bolj nerodni ljudje od tebe. Vem, da je pred izpitom prisotna napetost in nervoznost, zato ti predlagam, da boš naslednjič, ko boš opravljal vozniški izpit, očetu ukradel kakšno žganje in ga malo cuknil. Vem, da te bo sedaj še strah zaradi alkohola, ampak ti povem, da je meni pomagalo in še moj inštruktor se je neprestano pogovarjal z ocenjevalcem o vzreji in vzgoji ježev. Glede denarja pa sem se malce pogovoril s svojo Katarino in z njene mimike sem prebral, da tokrat ne boš padel na izpitu, saj me boš poslušal in upošteval moj nasvet. Do takrat pa ti želim veliko uspeha in ne pozabi javiti glede izpita, da greva na kakšno kavico ali pa meni priljubljen zeleni čaj.

Veliko sreče,

Dr. Žarnik

Pisma oblikovala: Lucija Mirkac, 4. d

Odgovarja: Žiga Harnik, 4. d

HOROSKOP

Računalniki so čudna reč. Še bolj čudno pa je imeti urednico za sestro, ki ne pozna milosti, ko je treba oddati članek, saj sem moral zvezde iskati pri belem dnevu pod milim nebom in se kar na prostem posvetiti vaši prihodnosti ...

OVEN

Konec leta se boš morda moral/a sprijazniti s tem, da morda ne bodo same petke kljub tvoji želji. Med počitnicami boš moral/a dati vse štiri od sebe, šolo in ostale obveznosti dati na stran in se sprostiti, čeprav te bo delo močno privlačilo. Svojo impulzivno naravo pri tem malo brzdaj. Pazi se vsega, kar lahko pade z neba, še posebej pa podivjanih osebkov nasprotnega spola. Ne pozabi na stare prijatelje!

BIK

Imel/a boš veliko energije, a zato ne počni neumnosti in se ne zaletavaj preveč, saj to ni v tvoji naravi. Uresničil/a boš lahko del svojih sanj, pazi pa se nadrejenih (do konca pouka), ki lahko tvojo zagnanost jemljejo kot nekaj slabega. Tvoje poletje bo polno zanimivih preobratov in lahko boš zelo užival/a, če le ne boš preveč trmast/a in boš kdaj poskušal/a tudi popustiti.

DVOJČKA

Spoznal/a boš osebo, ki ti bo spremenila življenje, z njo boš pravzaprav preživel toliko časa, da bodo tvoji prijatelji prijavili izginotje in preverjali osmrtnice. V resnici pazi, da te ne zanese preveč. Zelo se boš zabaval/a, ampak pazi, da ne pozabiš, da moraš prvega septembra vstati malo prej in spet iti v šolo. Lahko se ti zgodi, da ga boš prespal/a.

RAK

Tožilo se ti bo po delu, ki ga opravljaš čez leta. Zamotiti se boš moral z veliko dela na prostem, da boš lahko vsaj približno normalno živel naprej. Ha! Pa sem vas! V resnici se moraš paziti prekomernega spanja, saj so lahko preležanine usodne, v sanjah pa se ti bodo prikazovali tudi dogodki, ki jim boš verjel in se bo zato v tebi sproščala prekomerna količina adrenalina, ki lahko vodi tudi v zastoj srca! Pazi!

LEV

Proti koncu leta izgovori kot so »Jaz se res nisem pripravil«, ne bodo pomagali, ko bo treba zaključevati ocene. Takrat te bo le malokdo razumel. Malo lažje bo, ko se bodo začele počitnice, saj je na obzorju poletna ljubezen. Ne zapravi tega s pretirano impulzivnostjo, da (spet) vsega ne »zabluziš«. Nekdo te bo nenehno priganjal k delu, da se ne poleniš preveč. Brzdaj svoj ponos!

DEVICA

Poletno vreme bi lahko bilo kot nalašč zate in lahko bi si vzela malo časa za rekreacijo, a boš večino časa slabe volje. Tvoja pedantna duša ne bo mogla preboleti, da boš moral/a vsakih deset dni kositi travo in opravljati podobna umazana opravila. Pazi se z zgostitvami žuželk prepredenih terenov, ko boš kosil/a in v primeru pika ne izključi možnosti za alergeno reakcijo.

TEHTNICA

Vse počitnice te bo spremljal strah, kako se bo odvijalo prihodnje šolsko leto in kako boš shodil/a. Ne boš sicer potreboval/a bergel, ampak nekdo ti bo moral vse počitnice posvetiti veliko časa in pomoči, da boš lahko opravil/a vso delo. Gnjaviti ga boš moral/a za pomoč, kar bo težko, saj sta bila v preteklosti kot pes in mačka. Pazi, da ne zabredeš v konflikte s starejšimi brati in sestrami! Srečko si pa, če jih nimaš.

ŠKORPIJON

Tudi tvoje življenje bo preprejeno z negotovostjo, saj je iz tvojega življenja izginila oseba, brez katere ne veš, kako boš shajal/a. Vanj pa je vstopila druga oseba, ki ti samo pije kri. Pazi se šesteronogih živali, ki te močno spominjajo na to osebo, ne glede na to, ali so kosmate ali ne. Ne skrbi, oblaki bodo kmalu izginili, saj se bo oseba, ki jo pogrešaš, vrnila in lahko boš užival/a v počitnicah.

STRELEC

Odločil/a si se za ključno spremembo in življenje se ti bo ključno spremenilo. Poletje boš preživel/a sproščeno in zaznamovale ga bodo velike količine sadja in marmelade, hobi, zaradi katerega se ti bodo prijatelji posmehovali, a ne skrbi: tvoji najbližji ti bodo stali ob strani. Ko boš skakal/a pod drevesi, pazi, da ti kaj ne pade na glavo.

KOZOROG

Kar naenkrat boš postal/a zelo uslužen/na in požel/a boš veliko presenečenih obrazov. Pazi, da z novo odkrito uslužnostjo ne boš pretiraval/a, prav tako pa ne s čiščenjem in rekreacijo, saj nesreča nikoli ne počiva. Poletje zajemi s polno žlico, a ne pozabi, da se lahko tudi zadaviš, če ob tem nisi zmeren.

VODNAR

Čez počitnice se boš popolnoma polenil/a in tvoji domači ne bodo preveč veseli. Mama ti bo budilko nastavljala na osem zjutraj, a bo tudi tvoje dnevno delo, ki ti ga bodo nalagali, bolj podobno spanju. Ponudila se ti bo priložnost za počitniško delo, ki je nikar ne zapravi, saj denar ne dežuje z neba. Previdno z njim, obenem pa pazi, da si po dolgotrajnem počitku ne nategneš kakšne mišice.

RIBI

Spremenil/a se boš v letečo ribo in boš poln/a energije. Vso te bodo hoteli zase in bodi previden/na ter nikar ne pozabi, da te morajo pošteno plačati, če ne drugače, s hrano. Potem seveda pazi, da se ne zrediš. Ne bodi naiven/na, saj te bo marsikdo poskušal vleči za nos in res ne dovoli, da ti ga izpulijo, saj boš moral/a sicer na drago operacijo. Poskušaj malo plavati proti toku – zabavno je. Pri tem se pazi mesojedih živali. Boš že videl/a, kaj mislim.

Izpod milega neba,

Tadej Mirkac, 2. c

MATEMATIKA

$$3 + 2 = 5$$

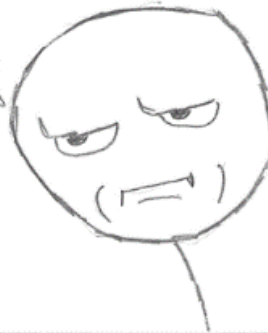
* 1. mesec

$$x = \frac{1}{2} + \frac{4(a+b)}{2}$$

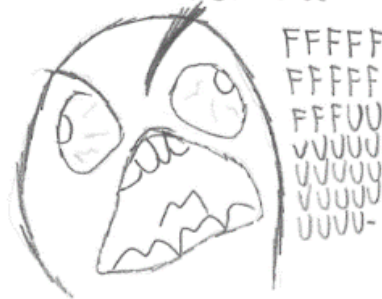
A zdaj seštejem a+b?

* 2. mesec

$$y = \frac{5x^3 - 2x^2 + 3x - 14}{15^{-1}}$$

* 3. mesec

$$f(x) = \frac{1}{4}x^3 - \sin(x) - e^{-3x} + \ln(x)$$

* 4. mesec

ŠTEVILO!!!

Jaka Breznik

Jaka Breznik

Foto: Luka Kotnik

»Življenje doživljajte kot radosten ples. Vedite, da je vsak dan bolj dragocen, kakor dan poprej.«

(Louise L. Hay)